

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quaecumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

Cyrilli Episcopi Alexandriae Responsio Ad Ea quae Theodoretus contra
anathematismos dixit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

CUS

✠✠✠✠✠✠
✠✠✠✠✠✠
✠✠✠✠✠✠
✠✠✠✠✠✠
✠✠✠✠✠✠

Æ
E A

Ε
πουρω
δν.

εοσεύεις
ηφισον
ελευα
αληθως
ημωι

αε πο
* ηφισον
* ηφισον
* ηφισον

πλη
αλλαν
α παρ
αυτω
ημωι
αυτω

αυτω
αυτω
αυτω
αυτω

αυτω
αυτω
αυτω
αυτω

αυτω
αυτω
αυτω
αυτω

ADVERSUS THEODORETUM. 179

Εὐδοκίω γὰρ ἐμυτὸν συκοφαντοῦμενον
πρότερον, ἔφ' ἑκάστου τῆ κεφαλαιῶν ὑπο-
λόγηται τῶν. ἀνενοήτως δ', ὅτι καὶ κατὰ
* τῶν ἑλεγκτικῶν
λόγων. ἢ ἑλλ-
τικῶν λόγων
Φασὶ τὴν γλαυκῶν ἰσὺς, ὅτι ἐξω τελευτῶν, τ' *
Ὅ γε ἦεν εἰς λόγον ὑπαρχῶν ὁ ἀνὴρ
συναγωγικῶς ὁ ἄρχα καὶ τῆ ἱερῶν γραμμῶν οὐ
μετρίῳ εἶδον, ἀπεχομένη ὑποδοχοῦν ἔ συ-
νήναι τῆ κεφαλαιῶν τῆ διωκῶν. ὥστε με λοι-
πὸν οἰεσθαι τε, ἔ φησὶν, ὅτι ταῖς ἰσὺς ἐπι-
θυμίας ὁ δοκῶν ἠγορηθῆναι γλαυκῶν. ἵνα μὴ
ἀκόμην, καὶ ἀπειρίας, ἀναφορῶν δ' ἡμῶν,
ταῖς καὶ ἡμῶν λοιδορίας κεχρησθῆναι νομίζηται.
καὶ διὰ τούτων, ἢ ἀνάγκη ὁδοῦν πρότερον, ὡς
γε οἶμαι, ἐν ταῖς πρὸ ἡμῶν εἰρημῶν ἔστιν,
οὔτε μὲν δυσσεβικῶν ἐχθρῶν πᾶσι κατεσβολῶν.
ὅτι δ' ἡδ' ἀνακῶν, καὶ τῶν γεγραμμένων ἡδὲ
καὶ ὑμῶν ἡμῶν, ὅλα ἔ παρὸς αὐτὸν εἶ-
πειν, ἵνα μὴ ἂν οἴσθαι σιωπᾶν ἐλεσθαι κατε-
γνωσμένους· ποιήσασθαι τῆ ἀποδοχῆς, βραχυλο-
γησας ὡς ἐν.

Εἰδὼς μὲν οὖν αὐτὸν ταῖς θεοπνεύτως ἐπιση-
μῶν γραμμάτων, εἰς τὸν ἑλπίσας σκοπὸς αὐτῶν,
ταῖς καὶ τῆ ἱερῶν ἡμῶν μυστηρίων ποιητῶν λόγους,
τῆ ἱερῶν γραμμῶν ἀφαιρηθῆναι μόνον, ἀνενοή-
την τε οὕτως ἀνοσοφῶν τῶν ἀποδοχῶν. καὶ μὴ
μῶν ἡμῶν ἀνοσοφῶν, καὶ ὁδοῦν καὶ ἀνοσοφῶν
εἰς μέσον· πρὸ ἡμῶν καὶ ἀνοσοφῶν ταῖς ἐμοῖς
λόγους ὡς μῶν τῆ ἑλπίσας. τὰς αὐτῶν καὶ ἐνδοξῶν
τῆ ἐνοήσας αὐτῶν ἑλπίσας ὁ γλαυκῶν ποιητῶν.
ὅτι ἔ ἡμῶν ἐν πλείω τε ὅσοι, ἔ μῶν ἀνοσοφῶν
ταῖς καὶ αὐτῶν πεποιθῶν. φαίνεται
καὶ ἐν πολλῶν ἀγῶν ἠλογομῶν, καὶ φιλομα-
θίας, τῶ μῶν τῆ ἑλπίσας ἐν ἠλογομῶν, οὔτε
μὲν τῆ Γεράμιου Παρίου.

Πρὸς δ' ὑμῶν δ' μὴ μόνον ταῦτα κατε-
σβολῶν, ἀλλὰ ἔ καὶ τῶν μὴ περὶ ἡμῶν αὐτῶν
συμβολασφῶν, ἀναθεματισμῶν ὑποδοχῶν. εἰς
καὶ ἀνοσοφῶν αὐτῶν ταῦτα καὶ ἀνοσοφῶν, ἔ οὐ τῶ
ἐχθρῶν ἡμῶν τῶ ἀνοσοφῶν, ὡς ἐξ ἐκείνου ταῦτα
συναγωγικῶς, ἐρρίψαν ἐν μέσῳ, καὶ τῶ μὴ ὑποδο-
χῶν ἐκ τῶ μῶν τῆ ἑλπίσας, εἰς ὑμῶν ἀνοσοφῶν
τῶ φλόγα.

Πᾶσι καὶ ὑμῶν μῶν τῶ ἀνοσοφῶν ἐν μέσῳ,
ἀνοσοφῶν μῶν τῶ ἀνοσοφῶν οὐκ οὐκ.

Anathematismus a.

Εἰ τις οὐχ ὁμολογῆι Θεὸν εἶναι κατὰ ἀνοσοφῶν
τῆ Ἐμμανουὴλ, καὶ ἀνοσοφῶν τῶ Θεοτόκου τῆ ἀγῶν
πρὸ ἡμῶν γλαυκῶν καὶ ἀνοσοφῶν ἀνοσοφῶν τῆ
ἐκ Θεοῦ πατρὸς λόγον· ἀνοσοφῶν ἔστι.

Comperi enim vbique & in singulis ^{Accensat}
capitulis mihi calumnias importari. Mi- ^{Theodoreto}
ratus igitur sum, virum non alienum a ^{fidem conju-}
literis, vt quidam de eo retulerunt, & ^{dam iugitan-}
sacrarum forte literarum non mediocri ^{tie.}
scientia præditum, in tantum ignorasse
vim capitulorum, vt orta sit mihi su-
spicio, cum alienis desiderijs ficta igno-
rantia fuisse gratificatum; ne scilicet vi-
deatur temere nobis, & sine aliquo co-
lore detrahere: cum præfertim nihil
profus arduum sit, nihil obscurum in
nostris dictis, nisi me fallit opinio, nihil
quod sit intellectu difficile. Verum quan-
do necesse fuit, quamvis jam super his
antea scripserimus, paucis ad eum quo-
que respondere, ne quis nos credat re-
ticuisse convictos, aggrediar ad res-
ponfionem, quantum res patietur, bre-
vitate seruata.

Decuerat quidem ipsum maxime, ^{Et ostentat}
cum scripturarum habeat scientiam di- ^{facultatis do-}
vinarum, volentem nobiscum de sacris ^{ctrina.}
mysterijs disputare, sacrarum tantum-
modo literarum fecisse mentionem, ac
non curiosas fabulas fordidasque pro-
ferre: meos etenim sermones MALO
DISCORDIÆ adfimumulare dignatur, &
hanc fortasse probationem suæ putat
esse doctrinæ. Unde & nos hanc ipsius
nimiam fumus admirati scientiam: ap-
paret enim illum propter profundam
scilicet ingentemque doctrinam, MALUM
non ignorasse DISCORDIÆ; nec
Paridem filium Priami.

Nam in epistola post alia: Præterea non
solum ipse hec ista asseruit; verum etiam
nolentes ejus obtemperare blasphemis ana-
thematizare ausus est. Si tamen ipsius sunt
ista inventa, ac non magis quidam inimi-
cus veritati tanquam ex illo conscripta pro-
jecit in medium, sicut illud, quod in fa-
bulis est, MALUM DISCORDIÆ, quod
flammam accendat.

Verum, nos his interim missis, propo-
fito insistamus.

Anathematismus primus.

Siquis non confiteatur Deum esse
vere Emmanuel, & propterea sanctam
Virginem esse Θεοτόκου: peperit enim
carnaliter carnem factum Dei Verbum;
anathema sit.

Reprehensio heretici.

Θεοδαρήτου ἑπισκόπου Κύρου διάδοχῆς ἡσὶ δάδεκα κεφαλαίων.

Obijcit Theodoretus, quod Verbum sit invertibile φώνη, quod non dicitur Cyrillus. Psal. 101. v. 28.

Heb. 1. v. 11.

Malach. 3. v. 6.

Philipp. 2. v. 5.

Hinc concluditur non esse natum ex beata Virgine, sed fuisse cum nato.

Atque inde Virginem vocari Θεοτόκην.

Si Verbum dicitur fictum in vtero Virginis, sequitur quod sit factura Spiritus sancti. Math. 1. v. 20.

At nos, qui evangelicam traditionem sequimur, non carnem natura factum, & in carnem conversum Deum dicimus Verbum; invertibilis etenim & incommutabilis est Deus, de quo etiam David Propheta dicit: Tu autem idem es, & anni tui non deficient. Quod Paulus veritatis prædicator maximus de Filio dictum esse, in epistola ad Hebraeos asseruit; & alibi per Prophetam Deus dicit: Ego sum, ego sum, & non commutatus sum. Ergo si inconvertibilis & incommutabilis est Deus, conversionem & commutationem pati non potest; & si impossibile est, ut invertibilis convertatur, non est factum caro Deus Verbum conversum, sed assumpsit carnem, & habitavit in nobis, juxta Evangeliorum voces. Et ipse id explanans Paulus divinus in epistola ad Philippenses ait: Hoc sentite in vobis, quod & in Christo Filio, qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, ut esset aequalis Deo, sed se exinanivit, formam servi accipiens.

Apparet igitur ex dictis, quod Dei forma non sit in servi formam conversa; sed quod manens id quod erat, servi formam accepit. Ergo si non est factum caro Deus Verbum, sed carnem vivam & rationabilem assumpsit, non ipse natura ex Virgine natus est, conceptus, & fictus, & formatus, & inde initium, ut esset, accipiens, qui ante sæcula est, & Deus, & apud Deum semper, & Patri adhærens, & cum Patre cognoscendus adorandusque, cum sibi templum finxisset in vtero virginali, adhærebat ficto, & concepto, & formato, & nato. Qua de causa etiam Virginem sanctam Θεοτόκην vocamus, non quod Deum pepererit natura, sed quod hominem ediderit conjunctum Deo, qui ipsum formaverat.

Totus hic paragraphus refertur in v. synodo, inter ea Theodoretæ, adversus sanctum Cyrillum, quæ anathemate damnata sunt; flagitium vero ipsius est, quod sancto Cyrillo contradicat in ea parte, in qua fidei ratio posita erat, nempe quod beata Virgo Verbum carnem factum pepererit, & non tantum hominem conjunctum Deo.

At si non est homo, qui in vtero Virginis fictus est, sed Deus Verbum, qui est ante sæcula; factura ergo sancti Spiritus est Deus Verbum. Nam quod in ea natura est, inquit Gabriel, ex Spiritu sancto est. At si increatum est unigenitum Dei Verbum, & ejusdem cum Patre substan-

Ημεῖς δὲ, ὅσοι ἴσμεν διαγγελικῶς ἀκολουθοῦμεν Φωνῆς, οὐ ἔρχετο φῶς γενόμενος, ἀλλὰ εἶς ἔρχετο μετακληθῆναι τὸ Θεὸν λόγον φωνῆς ἀπρεπτον γὰρ τὸ ἦν, καὶ ἀγαλλώσιων. ὁ δὲ ἐκ Δαβὶδ ὁ παροφθίτης λέγει· Σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶς, καὶ ἔτι ἐν ἑσέ ἐκκελεύουσιν. ὁ δὲ Πάυλος ὁ μέγας, ὁ τὸ ἀληθινὸν κήρυξ, εἶς τὸ ὑπὸ εἰρηανῶν ἐν τῇ πατρὶς Ἐβραίων ἐδίδαξε. καὶ ἐτέρωθεν δὲ ἀπὸ τῆς παροφθίτου φωνῆς ὁ Θεός· Ἐγὼ εἶμι, ἐκκελεύουσιν ἡμεῖς ἀπρεπτον τὸ ἦν, ἐκ ἀγαλλώσιων, ἔσπῃς βῆτι, ἐκ μετῶν δὲ ἐπιπέδων. εἰ δὲ ἀδυνάτων τραπῆναι τὸ ἀπρεπτον, τότε ἐγγίητο ἄλλος ὁ Θεὸς λόγος τραπῆναι. ἀλλὰ ἀπέλαβε ἔρχετο, ἐκ ἐκκελεύουσιν ἐν ἡμῖν, καὶ τὸ τὸ διαγγελικῶν φωνῆς. ἐκ τῆτο ἁφῶς ὁ ἱερότατος Παῦλος λέγει ἐν τῇ πατρὶς Φιλιππησίων φωνῆ· Τοῦτο φρονεῖτω ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὁ ἐκ μορφῆς Θεοῦ ἑσαρξῶν, οὐχ ἀρπαγμῆν ἠήρησατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλὰ ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφῶν δούλου λαβῶν.

Ἄλλοι δὲ ἴσμεν ἐκ τῆς εἰρηανῶν, ὅτι ἡ τῆς Θεοῦ μορφῆς ἐκ ἐσαρξῆς εἶς δούλου μορφῶν, ἀλλὰ ἡμεῖς οὐκ ἔχουσι τὸ εἶναι δούλου μορφῶν. ἴσμεν οὐ γὰρ ἄλλος ὁ Θεὸς λόγος, ἀλλὰ ἔρχετο ἑσαρξῶν καὶ λογικῶν ἀπέλαβε. τότε αὐτὸς φῶς ἐκ τῆς πρῆξίτου γνησίου συλληφθῆς, καὶ ἀγαλλώσιων, ἐκ μορφῶν, καὶ ἀπὸ τῆς ἐκκελεύουσιν τῆς εἶναι λαβῶν, ὁ παρὸν τῆς αἰώνων ἑσαρξῶν, ἐκ Θεοῦ ὢν, καὶ παρὸν τὸ Θεὸν ὢν, ἐκ πατρὸς σιωπῶν, καὶ μετὰ πάντας γνωσκίμενός τε, καὶ παροφθίτους. ἀλλὰ ἑαυτὸν ἑαυτὸν ἐκ τῆς πρῆξίτου γαστρί ἀγαλλώσιων, σιωπῶν τῶν πλασθέντων, καὶ γνησίων. οὐ γὰρ ἐκ τῆς ἀγίου ἐκείνου πρῆξίτου, Θεοτόκην παροφθίτου, οὐχ ὡς Θεὸν φῶς γνησίου, ἀλλὰ ὡς ἀπρεπτον, τῶν ἀγαλλώσιων αὐτὸν, ἡμεῖς οὐκ ἴσμεν.

Εἰ δὲ ἐκκελεύουσιν ὁ ἐκ γαστρί τῆς πρῆξίτου ἀγαλλώσιων, ἀλλὰ Θεὸς λόγος, ὁ παρὸν αἰώνων, πνεῦμα ἔρχετο τῆς πρῆξίτου ὁ Θεὸς λόγος. τὸ γὰρ ἐκ αὐτῆς φωνῆς γνησίου ὁ Γαβριὴλ, ἐκ πνεύματος βῆτι ἀγίου. εἰ δὲ ἀκίσετος ὁ μονογενὴς τῆς Θεοῦ λόγος, ἐκ πατρὸς ὁμοίος τε,

Anathematismus secundus.

Αναθεματισμός β'.

SEQUITUR non confiteatur, carni per substantiam * adunatum esse Dei Patris Verbum, & vnum esse Christum cum propria carne, eundem scilicet Deum simul & hominem; anathema sit.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογῆι Ἐπι καὶ Ἰωάννην ὡμολογῆαι τὸ ἓν Θεοῦ πατρὸς λόγον, ἕνα τε τῶν Χριστῶν μὲν τῆ ἰδίας ἁρκὸς, τὸ αὐτὸν διδόνον τὸν Θεόν τε ἑμὸς καὶ ἀλλοθεν· ἀνάθεμα ἔστω.

Reprehensio hœretici.

Θεοδαρήτου ἀνάθεμα.

Acrius reprehendit ἕνωσιν καὶ ἰσοπέθειαν, velut ignotam.

UNUM quidem Christum confitemur, divinis Apostolorum traditionibus obtemperantes, & eundem propter ἕνωσιν Deum & hominem nominamus. Verum ἕνωσιν per substantiam penitus ignoramus, vt novam, & alienam a divinis scripturis & Patribus, qui eas interpretati sunt.

Ἐνα μὲν Χριστὸν ὁμολογούμεν, ὡς ἵκται τῶν ἀποστόλων διδασκαλίας * περὶ λόγου, ἔ τ' αὐτὸν * ἰσοπέθειαν. Ἀλλ' ἢ ἕνωσιν Θεοῦ τε, καὶ ἀλλοθεν τοιοῦτον ὀνομαζόμενον. ἢ καὶ ἰσοπέθειαν ἕνωσιν περὶ ταύτων ἀρροόμεν, ὡς ἔβην, καὶ ἀλλοφύλων τ' ἑλίων γραφῶν, καὶ τ' ἑαυτοῦ ἡμιθυμωτάτων πατέρων.

Synodi v. cal. lat. l. can. 11.

ET hic quoque totus locus relatus est damnatusque in v. synodo, propterea quod rejiceret ἕνωσιν, cuius confessio est sola, indubitata, & frandis experts bene sentiendi regula. Unde canone x l i i. anathema dicitur ei, qui defenderit impia Theodoretī conscripta, qua contra rectam fidem, & contra primam Ephesinam sanctam synodum, & sanctum Cyrillum, & duodecim eius capitula, exposuit, & omnia que conscripsit pro Theodoro & Nestorio impiis, & pro aliis, qui eadem prædictis Theodoro & Nestorio sapuerunt, defendentes eos, & eorum impietatem, & propter hoc impios vocans doctores Ecclesia, qui UNITATEM SECUNDUM SUBSISTENTIAM Dei Verbi ad carnem consenserunt, &c.

Εἰς τὸν αὐτὸν βόλεον λέγει, Ἀλλ' ἢ καὶ ἰσοπέθειαν ἕνωσιν, ὃ ἅπαντα ἠνθρώπων, ὡς κρείσσις ἁρκὸς καὶ ἰσοπέθειαν ἕνωσιν, ἀπερὸν μὲν σὺ πάση πειρασμῶν, καὶ τ' βλασφημῶν ἕνεκα. ἀνάθεμα γὰρ τῇ κρείσσι ἀπερὸν μὲν σὺ πάση πειρασμῶν. Εἰσοδοῦσα ἢ ἢ σὺ ἁρκὸς ἀφ' ἑαυτῆς φύσις πῶν ἰδὲν ἔστιν. πᾶ γὰρ κρείσσι μὲν οὐ μὲν, ἀπερὸν μὲν σὺ. τῶν ἢ ἔπι τ' Θεοῦ λόγου, καὶ τ' ἓν ἀπερὸν μὲν σὺ Δαβὶδ λέγει, τ' ἀποκατάστατον ἔστιν. καὶ τ' πῶν τ' ἑαυτῆς κρείσσι δεικνύει τὸ δύο φύσις, καὶ λέγει τὸν Ἰουδαίοις. Λύσατε τὸ ναὸν τῶν, καὶ ἐν τριῶν ἡμέραις ἔσται ἄλλο. εἰ ὃ κρείσσις ἐγερσῆς, οὐτε Θεὸς ἐμμενῶν Θεός, οὐτε ναὸν ἐγερσῆς ναός. ἀλλ' ἕνα καὶ ναός Θεός, καὶ ὁ Θεός ναός. τῶν γὰρ ὃ τ' κρείσσις βόλεται λόγου. καὶ ἀπερὸν μὲν σὺ κρείσσις εἶπε τὸν Ἰουδαίοις. Λύσατε τὸ ναὸν τῶν, ἔ ἐν τριῶν ἡμέραις ἔσται ἄλλο. ἐγερσῆς γὰρ φαίη. Λύσατέ με, καὶ ἐν τριῶν ἡμέραις ἔσται ἄλλο. Εἰσαὶ ἀπὸ τῆς κρείσσις ὡς ἐγερσῆς, ἔ σὺ ἁρκὸς. νῦν ἢ δείκνυται τὸ ναὸν τῶν, ἔ τ' ἀπὸ τῶν Θεόν.

Imo & suspectam erroris de confusione naturarum, quam importune oppugnat.

SI autem is, qui hæc reperit, vult dicere ἕνωσιν per substantiam, qua commixtio sit facta divinitatis & carnis, contradicemus omni alacritate, & blasphemiam convincemus. Necesse est enim commixtionem confusio sequatur; secuta autem confusio adimit naturæ proprietatem: quæ enim miscentur, id quod erant ante, non servant; id autem de Deo Verbo & de femine David dicere, flagitiosissimum est. Oportet autem obtemperare Domino demonstranti duas naturas, & dicenti Judæis: Solvite templum istud, & in triduo reedificabo ipsum. At si commixtio fuisset facta, nec Deus remansisset Deus, nec templum cognosceretur templum, sed & Deus templum esset, & templum Deus: id enim commixtionis ratio postulat; & non recte Dominus Judæis dixerit: Solvite templum istud, & in triduo reedificabo ipsum. Oportuerat enim ita dicere: Solvite me, & in triduo resurgam; siquidem vere commixtio, confusioque fuisset facta: nunc autem ostendit, & templum solvendum, & resuscitaturum Deum.

Εἰ δ' ἢ τῶν βόλεον λέγει, Ἀλλ' ἢ καὶ ἰσοπέθειαν ἕνωσιν, ὃ ἅπαντα ἠνθρώπων, ὡς κρείσσις ἁρκὸς καὶ ἰσοπέθειαν ἕνωσιν, ἀπερὸν μὲν σὺ πάση πειρασμῶν, καὶ τ' βλασφημῶν ἕνεκα. ἀνάθεμα γὰρ τῇ κρείσσι ἀπερὸν μὲν σὺ πάση πειρασμῶν. Εἰσοδοῦσα ἢ ἢ σὺ ἁρκὸς ἀφ' ἑαυτῆς φύσις πῶν ἰδὲν ἔστιν. πᾶ γὰρ κρείσσι μὲν οὐ μὲν, ἀπερὸν μὲν σὺ. τῶν ἢ ἔπι τ' Θεοῦ λόγου, καὶ τ' ἓν ἀπερὸν μὲν σὺ Δαβὶδ λέγει, τ' ἀποκατάστατον ἔστιν. καὶ τ' πῶν τ' ἑαυτῆς κρείσσι δεικνύει τὸ δύο φύσις, καὶ λέγει τὸν Ἰουδαίοις. Λύσατε τὸ ναὸν τῶν, καὶ ἐν τριῶν ἡμέραις ἔσται ἄλλο. εἰ ὃ κρείσσις ἐγερσῆς, οὐτε Θεὸς ἐμμενῶν Θεός, οὐτε ναὸν ἐγερσῆς ναός. ἀλλ' ἕνα καὶ ναός Θεός, καὶ ὁ Θεός ναός. τῶν γὰρ ὃ τ' κρείσσις βόλεται λόγου. καὶ ἀπερὸν μὲν σὺ κρείσσις εἶπε τὸν Ἰουδαίοις. Λύσατε τὸ ναὸν τῶν, ἔ ἐν τριῶν ἡμέραις ἔσται ἄλλο. ἐγερσῆς γὰρ φαίη. Λύσατέ με, καὶ ἐν τριῶν ἡμέραις ἔσται ἄλλο. Εἰσαὶ ἀπὸ τῆς κρείσσις ὡς ἐγερσῆς, ἔ σὺ ἁρκὸς. νῦν ἢ δείκνυται τὸ ναὸν τῶν, ἔ τ' ἀπὸ τῶν Θεόν.

Atque superflua quatenus addunt ad ἕνωσιν vox ἰσοπέθειαν.

Superflua igitur per substantiam ἕνωσιν, qua pro commixtione, vt opinor, vtuntur; sufficit autem ἕνωσιν dicere, quæ & naturarum proprietates ostendit, & vnum adorandum præcipit Christum.

Περὶ τῆς τῶν ἢ καὶ ἰσοπέθειαν ἕνωσιν. ὡς ἀπὸ τῆς κρείσσις ἡμῶν, ὡς οἱ μὲν, ἀπερὸν μὲν σὺ πάση πειρασμῶν, καὶ τ' βλασφημῶν ἕνεκα. ἀνάθεμα γὰρ τῇ κρείσσι ἀπερὸν μὲν σὺ πάση πειρασμῶν. Εἰσοδοῦσα ἢ ἢ σὺ ἁρκὸς ἀφ' ἑαυτῆς φύσις πῶν ἰδὲν ἔστιν. πᾶ γὰρ κρείσσι μὲν οὐ μὲν, ἀπερὸν μὲν σὺ. τῶν ἢ ἔπι τ' Θεοῦ λόγου, καὶ τ' ἓν ἀπερὸν μὲν σὺ Δαβὶδ λέγει, τ' ἀποκατάστατον ἔστιν. καὶ τ' πῶν τ' ἑαυτῆς κρείσσι δεικνύει τὸ δύο φύσις, καὶ λέγει τὸν Ἰουδαίοις. Λύσατε τὸ ναὸν τῶν, καὶ ἐν τριῶν ἡμέραις ἔσται ἄλλο. εἰ ὃ κρείσσις ἐγερσῆς, οὐτε Θεὸς ἐμμενῶν Θεός, οὐτε ναὸν ἐγερσῆς ναός. ἀλλ' ἕνα καὶ ναός Θεός, καὶ ὁ Θεός ναός. τῶν γὰρ ὃ τ' κρείσσις βόλεται λόγου. καὶ ἀπερὸν μὲν σὺ κρείσσις εἶπε τὸν Ἰουδαίοις. Λύσατε τὸ ναὸν τῶν, ἔ ἐν τριῶν ἡμέραις ἔσται ἄλλο. ἐγερσῆς γὰρ φαίη. Λύσατέ με, καὶ ἐν τριῶν ἡμέραις ἔσται ἄλλο. Εἰσαὶ ἀπὸ τῆς κρείσσις ὡς ἐγερσῆς, ἔ σὺ ἁρκὸς. νῦν ἢ δείκνυται τὸ ναὸν τῶν, ἔ τ' ἀπὸ τῶν Θεόν.

Responsio

Απολογία

dicere audeat, atque ea, quae ex naturarum commixtione contingant, proponit in medium, quasi nos ignoremus, an forte quadam infolentia gloriatur, & existimat neminem praeter se alium, orationem posse, quantum voluerit, propagare; si modo, quod a nullo sit dictum, tanquam vere dictum, sibi proposuerit, ut aliquid videatur esse apud eos, qui discernere nesciunt, qui sint vaniloqui, mendacesque, & qui rectam viam teneant veritatis, & prudentes exerceant necessariosque sermones.

Et Theodoretus ignorantiae accusat.

Opinabar quidem, confiteor, a principio, capitulorum vim ipsum minime ignorasse, sed simulare ignorantiam, & in hoc quibusdam gratificari; vere tamen eum ignorasse nunc comperi.

λέγει διπορλίμω, ὅτι ἐκ τῆς ὁμοιομορφίας τῆς φύσεως, ἀποκομίζετο βλαβερὸς, ὡς ἠελίου ἠγροκώτων, ἢ τῶν ἀειωπύρετων, καὶ φιλοκαμπῆς. οἴεται δὲ ἴσως, ὅτι ἐπεὶ οὐδὲν, ἢ μακροχρόνιον διδάσκει, ὁ πᾶσι γινώσκων Ἐιρημῖον, ὡς ἀληθὲς διδασκαλὸς. ἴνα ἴσως ἐξ ἡμετέρας τῆς οὐκ εἰδούσης ἀφαιρήσῃ ὁρῶν, τίς μὲν εἰσεμυθῆ, ὅτι ψεύδεται, τίς δὲ κατ' ἐξουσίαν ἀληθείας ἔρχεται, καὶ τῶν ἀναλήτων ἀποστασίου λόγων.

Ὡμῶν μὲν οὖν ἐν τῶν ὁμοιομορφῶν, ἢ κεφαλαίων τῶν διδάσκων οὐκ ἀγνοῦσιν μὴ αὐτὸν, ἡ ἀποπλάττειν δὲ, ὡς ἔφω, ὁ δοκῆν ἠγροκώτας, καὶ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἠγροκώτας μὲν αὐτὸν καὶ ἀληθῶς διδάσκον λοιπὸν.

Anathematismus tertius.

Αναθεματισμός γ'.

Si quis in vno Christo dividat substantias post unitatem, & conjunctione sola conjungat secundum dignitatem, vel auctoritatem, vel dominationem, ac non magis conventionem quadam, quam sit facta, per se naturalem; anathema sit.

Εἴ τις ἐπι τῷ ἑνὸς Χριστοῦ ἀφαιρήσῃ τῆς ἑνωσεως μὲν ἢ ἑνωσῇ, μὴ συνάπτεται αὐτῆς συναφείας τῆς κατὰ τὴν ἀξίαν, ἢ ἡρω ἀουθενίας, ἢ διδάσκειας, καὶ οὐχὶ δὴ μάλλον συνώδου τῆς κατὰ ἑνωσιν φυσικῆς ἀνάθεμα ἔσται.

Reprehensio haeretici.

Θεοδαρητοῦ ἀνάθεμα.

Objicit Theodoretus obfuscitatem & dementiae sententiam.

Obscura quidem dictorum caliginosaeque sententia; plana vero apud pios ipsorum dementia. Cui enim non sit perspicuum, quod conjunctio & conventio nihil differant; nam & conventio eorum est, quae erant ante divisa. Sed hujusmodi verborum prudentissimus generator, tanquam contraria posuit verba sibi convenientia: Non enim oportet, inquit, conjungere conjunctione substantias; sed complexione, & conventionem naturali, aut ignorans forte quid dicat, aut sciendo blasphemans.

Σχετικῆς, καὶ ζοφώδους ἦν Ἐιρημῖον ἢ ἔνοια. δὴλὴ δὲ αὐτὸν τῆς διανοίας ἢ αἰσίου. τῆν γὰρ οὐκ ἐβδιδον, ὡς συνάφεια, καὶ συνόδος οὐδὲν ἀφαιρέσει; ἢ τε γὰρ συνόδος ἦν χειρῶν ἡμῶν ἐστὶ συνόδος, ἢ τε συνάφεια ἦν διηρημένον συνάφεια. ὁ δὲ ζοφώτατος ἦν λόγων τούτων πατήρ, ὡς εἰσαπεία τῆς συμφωνίας τέθεικεν. Οὐ γὰρ γινώσκων, συνάπτεται τῆς ἑνωσεως συνάφεια. ἀλλὰ συνώδου, καὶ συνώδου φυσικῆς, ἢ ἀγροκώτας ὁ λέγει, ἢ ἐν γινώσκῃ βλασφημῶν.

Reprehendit vocem ἐνωσεως ανωσις.

Natura enim res est quaedam imperiosa, & cogens quaedam agere, non voluntate. Est autem tale quod dico: Natura esurimus, non voluntate hoc patientes, sed necessitate; ac ni ita esset, pauperes a mendicitate liberarentur, habentes in voluntate sua, ut non esuriant; naturaliter sentimus, naturaliter dormimus, naturaliter spiritum ducimus. Verum haec omnia, sicut dixi, non fiunt voluntate: nam si quis horum aliquid non admittat, necessario vitae sentiet finem. Ergo si naturalis conjunctio facta est formae servilis, compellente quadam necessitate, non sua clementia Deus Verbum conjunctum est formae servili, at-

Ἡ γὰρ φύσις ἀνάθεμα ἐστὶν τῆς ἐξουσίας, καὶ λέγω. Φυσικῶς πνεύματι οὐ γινώσκων τῶν πατρῶν, ἀλλὰ ἀνάθεμα ἢ γὰρ οὐκ ἔστι πτωχία συζώντες, ἢ παροισατῆν ἀππληροῦν, ἢ μὴ πᾶν τῶν ἐξουσιῶν ἐν τῇ βασιλῆα κεκτημένοι. Φυσικῶς διδασκαλῶν, φυσικῶς καθ' ἑαυτοῦ, φυσικῶς ἀναπνεύματι τῆς ἀέρος. πᾶντα δὲ ταῦτα ἦν ἀβουλῆτων, ὡς ἔφω. ὁ γὰρ μηδὲν τούτων κατὰ θεοῦ ἡμῶν, ἀνάθεμα ὁ τῆς ζωῆς ἀποδέχεται τέλος. Ἐτὶ τῆν φυσικῆν γέροντες τῆς θεοῦ μορφῆς, καὶ τῆς ἑξουσίας μορφῆς ἢ κατὰ ἑνωσιν συνώδου, ἢ ἀνάθεμα ἡμῶν βλαβερῶν, ἀλλ' οὐχὶ φιλακαθάρτια χειρῶν ἡμῶν, ὁ θεὸς λόγος συνήφθη τῆς θεοῦ μορφῆς.

ICUS

συνεχόμενοι
ως ἡμεῖς ἴσμεν
ἐν φιλοσοφίᾳ
ἢ μαθηματικῇ
ἢ ἄλλῳ ἁπλοῦς
ἢ ὡς ἀπλοῦς
ἢ ὡς ἁπλοῦς
ἢ ὡς ἁπλοῦς

καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι

καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι

καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι

καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι
καὶ ἄλλοι

καὶ ὁμοίως) ὁ τῶ πομπῶς νομοθετῆς ἀνακα-
τακτικῶς νόμοις ἀκολουθεῖν. ἀλλ' οὐ τῶτα ἡμᾶς ὁ
μακάριος ἐδίδαξε Παῦλος, ἑωυαυτῶν δὲ, ὅτι
ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφῆν δούλου λαβών. ὁ δὲ
ἑαυτὸν ἐκένωσε, ὁ ἐθέλων δούλου. Εἰ ὁ
νυν γράμμι, καὶ βυλλῆσ' τῆ εἰς ἡμῶν ἀδελφότητι
ἰωάνη φύσις, ἀπειπὴ τῆς φυσικῆς λέξεως ἢ
παραφάσι. ἀρκετὴ γὰρ ὁμοιοποίησι πλεῖ ἔνωσι.
ἔνωσις δὲ ἵππ' ἡμῶν διηρημένων λαμβάνεται. ἀρε-
ρῆσιως γὰρ οὐκ οὐσίσι, οὐκ αὖ ποτε ἔνωσις νοη-
τήν, ὁ ἑνὸν πλεῖ ἔνωσι λαμβάνων, παραλαμ-
βαίη πλεῖ ἀφίρεσι.

Παῖς γίνω φησι, μὴ δεινὸν τῆς ἁποστάσεως
ἀφίρεσιν, εἶπω φύσις; καὶ τῶτα εἰδώς, ὡς
τελεία μὲν ἢ τῶ Θεοῦ λόγῳ ἁποστάσι παρὰ
τῆς ἀϊώνιοι ἁποστάσεως. τελεία δὲ ἴσα ἐκείνης
ἡμῶν ἢ τῶ δούλου μορφῆ. ἀρετὴ καὶ ἁποστάσεως
εἶπεν, ἀλλ' οὐχ ἁποστάσι. Εἰ ἑνὸν ἕκατέ-
ρα φύσις ὁ πλεῖον ἐχέ, εἰς τῶτα δὲ συνῆλ-
θον ἀμφοτέρω, τῆς τῶ Θεοῦ μορφῆς διανοήσῃ
λαβόντις πλεῖ τῶ δούλου μορφῆν, ἐν μὲν παρ-
στασι, καὶ ἕνα ἰόν, καὶ Χριστὸν ὁμοιογενῆ ὁμο-
βίος. δύο δὲ τῆς ἐνωτικῆς ἁποστάσεως, εἶπω
φύσις λέγειν, οὐκ ἄσπον, ἀλλὰ κατ' ἀγίας
ἀκρίβησι.

Εἰ γὰρ ὅτι ἕ ἑνὸς ἀφ' ἑσῶ του ἀφίρεσιν
τῆς φύσις, καὶ καλοῦμεν πλεῖ μὲν ἑπιπλεῖ, σῶ-
μα, ἢ δὲ ἀθάνατον, ψυχῆν, ἕκατέραν δὲ, ἀφ-
ρεσπον. πολλὰ μῦθοι τῶ ἀφίρεσιν Θεοῦ,
καὶ ἀδελφότητι ἀφ' ἑσῶ του τῆς φύσις
ἰδῶσιν τῆς γινώσκον διλογον. βίσισι μὲν δὲ καὶ
τῶ μακάριον Παῦλον, τῶ ἕνα ἀφ' ἑσῶ του εἰς
δύο ἀφίρεσιν ἀφ' ἑσῶ του, καὶ ποτε μὲν λέ-
γοντα. Ὅσον ὁ ἕνα ἀφ' ἑσῶ του φησὶται, ἑσῶ-
τον ὁ ἕσῶ του ἀφ' ἑσῶ του, ποτε δὲ. Σωηδῶμα
ὁ ἵον τῶ Θεοῦ κατὰ τῶ ἕνα ἀφ' ἑσῶ του. καὶ
ἀδῆσι. Εἰς τῶ ἕνα ἀφ' ἑσῶ του κατὰ τῶ τῶ
Χριστῶ. Εἰ δὲ πλεῖ φυσικῶν συνάφῃσι τῆς ὁ-
μοιογενῆσι φύσις ὁ ἀπὸ τῶ ἀφ' ἑσῶ του, πῶς ἀ-
σβεστῆσι γράφεται τῆς τῶ ἕνα τῆς φύσις ἀφί-
ρεσιν, τῶ παρανομίου Θεοῦ, καὶ τῶ ἐπὶ
ἑσῶ του τῆς ἡμερῶν ἀδελφότητι ἀφ' ἑσῶ του,
ὁ πλεῖ κατὰ ἡμᾶς δι' ἐτέρων ὀνομάτων δι-
δάσκων;

Απολογία Κυρίλλου.

Α. Ἐφ' ἃ δὲ εἶπω, ὅπως ὁ πατριάρχης ἐπὶ, ἀφ' ἑσῶ του
μὲ ὁ ἀσυμφωνῆσι τῶ εἰρημῶν κατὰ τῶ ἰδῶσιν,
ἀφ' ἑσῶ του δὲ, καὶ σχετῆσι τῶ ἀφ' ἑσῶ του ἕσῶ του
πῶς, σχετῆσι εἶπὴ φησι τῶ οὕτω ἀφ' ἑσῶ του,

que ita invenietur legislator necessariis
legibus ferviens. Verum non ita nos
beatus Paulus edocuit, sed contra mag-
is, quod nempe se exinanivit formam
servi accipiens; dicendo, se exinanivit,
significat voluntatem. Si igitur suo arbi-
trio & voluntate, natura ex nobis as-
sumpta conjunctus est, superflua est di-
ctio naturalis conjunctionis: confiteri enim
sufficit ἔνωσιν. ἔνωσις porro de divinis ac-
cipitur, nam si nulla sit divisio,
nunquam ἔνωσις fiet, & qui admittit
ἔνωσιν, admittit & divisionem præviam.

Philipp. 2. v. 6.

Quare ergo dicit, substantias sive na-
turas dividi non oportere, maxime cum
sciat, quod perfecta erat Dei Verbi
substantia, quodque perfecta ab eo as-
sumpta forma servilis, ideoque substan-
tias dixerit, & non substantiam? Ergo
si utraque natura perfecta est, & am-
bæ in vnum convenerunt, Dei forma
scilicet formam assumente servilem,
vnam quidem personam*, & vnum Fil-
ium, ac Christum similiter confiteri,
pietatis ratio postcit; duas vero substan-
tias adunatas sive naturas dicere, non
inceptum est, sed magis consequens.

Locus Nesto-
rianismum re-
dolens.

* εἰ μὲν αὐ-
τῶν

Nam si in vno homine naturas divi-
dimus, & mortalem quidem, corpus vo-
camus; immortalem vero, animam;
vtrumque autem, hominem: multo mag-
is affumentis Dei, & assumpti hominis
naturarum proprietates convenit dif-
cernere. Invenimus etiam beatum Pau-
lum, vnum eundemque hominem in
duos homines dividentem, & modo di-
centem: *Quanto exterior homo corrupti-
tur, tanto interior renovatur*; modo: *Con-
delector enim legi Dei secundum interiorem
hominem*; & statim: *In interiore homine
inhabitare Christum*. Si igitur naturalem
conjunctionem ejusdem temporis * na-
turarum Apostolus dividit, quare impietatis
arguit eos, qui dividunt propria
naturarum, Dei sempiterni & ejus ho-
minis, qui in novissimis temporibus as-
sumptus est? Arguit, inquam, ille, qui
commixtionem nos aliis nominibus do-
cet.

Quemadmo-
dum & hic al-
ter.

1. Cor. 4. v.
16.
Rom. 7. v. 22.
Ephes. 3. v. 17.

* ἡμογενοῦς

Responsio orthodoxi.

ANIMADVERTE quomodo fa-
piens ille vir, primum quidem obscura
dicta esse nostra mentitur, & cum ipse
caliginosam offusamque habeat mentem,
obscurum esse ait tam planum sapienti-

Cyrillus rege-
rit obscurita-
tis vitium.

tibus, evidentissimumque sermonem.

Repellit pariter obiectam inficitiam grammaticæ.

Arbitratus est autem, quod conjunctionem, ac non magis conjunctionem, nominari debere, nostra affirmet oratio. Deinde calliditatem suam cupiens ostentare, vnum ait a nobis idemque significari, sive conjunctionem, sive conjunctionem factam esse dicamus. Ego vero hoc quoque loco, mentis ipsius acumen admiror: solus enim fortasse didicit, quod a nullo est vquam ignoratum; quodque adeo proculcatum est, ut eis etiam, qui sunt omnino a doctrina & literis secularibus alienissimi, notissimum videatur; imo & iis qui auditu tantummodo fabularum, ad levem incertamque scientiam pervenerunt.

Expostulatio in Theodoretum quasi imperite arguetem.

Admirans igitur ipsius doctrinam, hoc ad eum dico: Vel minimum evigila, velut ex ebrietate aut somno, qui tam magnum in nos os aperire contendis; & animadyerte subtiliter acuteque mysterium vnitatis, quod de Christo dicitur. Faciunt quidam calumniam huic vnitati, in id, quod ipsis libuerit, sacrarum literarum sententias transferentes: ajunt enim, divinas quidem esse a sese naturas & a sese se junctas, & seorsus, & in parte sua esse vtramque; hominem vero *θεοτικῶς* conjunctum esse Deo contendunt, secundum solam dignitatem, sive auctoritatem, & secundum filietatis *ὁμονομίαν*. Huic anathematismus opinioni pugnat, & tam profanis vocum novitatibus reluctatur. Affirmat etenim adunatum fuisse Verbum natura, id est, non *θετικῶς*, sed veritate, carni habenti animam rationabilem; & nullo modo dividi oportere, ne duos filios intelligamus, individuum dividentes. At ille non intelligens, quid sit tandem adunatio naturalis, id est, vera, quæ neque naturas confundat, nec commixtionem faciat; ita ut vtraque aliud esse, quam quod erat, incipiat, infantile aliquid frivolumque assumit ad probationem eorum, quæ se bene habere, arbitratus est.

Et inepte cogitantem de vniione naturali.

Denique ait: Si naturalis facta est adunatio; ergo non voluntaria est exinanitas Verbi, sed tanquam ex necessitate, & violentia, imperiosa enim res natura. Ad hoc quilibet ad eum dixerit: Esuritio, & sitis, & cætera, quemadmodum dixisti, carnis sunt infirmitates naturales, & in nobismet ipsis habent motum; propterea quod scilicet naturam passionibus habemus obnoxiam. Divina vero arcanaque Verbi

καὶ τοῖς δὲ Φερονῶν ἐγγέλτοι γινώσκουσιν λόγον. Ὡς γὰρ ὅτι σωθῶν λέγεσθαι, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον συνάφαι ὀνομαζέσθαι δεῖν, ὁ πατὴρ ἡμῶν γεγονώς διὰ χειρὸς τοῦ λόγου. Ἐἴτα τῆς ἐνάσης ἀπεργίας αὐτοῦ ποιηδύτος πλὴν ἐπίδῃν, μίας ἡμῶν ἀποφαίρει πλὴν ἐν τῷ συμπαινοῦντων δυνάμει, καὶ ἐν τῇ συνάφῃ, εἴπω σωθῶν περὶ τῆς ἑξῆς λέγει. ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο γινώσκουσιν ἐγὼ τῆς οὐσίας ἰσότητος ἀβουλίας αὐτοῦ. ἐγὼ γὰρ, ὡς εἶπε, μόνος ὁ μηδὲν ποτε τῶν τῶν ὄντων ἀγορεύων· πεπατημένων δὲ οὕτως, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐστὶν καταφαίρει, τοῖς εἰσάκουσιν ἡμῶν. ῥηκοῖσι καὶ τῶν θεῶν κτιστικῶν, καὶ λόγων τρωτῶν, καὶ τῶν ἐκ τῶν ἀποστολικῶν μετεπίσταν, ἐν οὐκ ἀκριβοῦς ἐπισημῶν.

Τεθλαμακῶς τῶν τῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ, ἐκ τῆς φημὶ· Βραχὺ διεξηγησάμενος κατὰ τὸν εἶπὸν, καὶ μέγας, ὁ δὲ πλατὺ καὶ ἡμῶν διδρυμένων τῶν, τῶν λέγοντες ὁ μυστηρίων πλὴν ἐπὶ Χριστῷ λεγομένων ἕνωσιν συνοφαστικῶν ἰσότητος, ἀποφαίρει τῆς δὲ ἀκαλλῆς, καὶ εἰς τὸ δοκῶν αὐτοῖς, ἀποφαίρει γὰρ τὸ οὐκ ἔστιν ἰεραῶν γραμμάτων· φασὶ γὰρ διηρησάται μὲν εἰς ἀπὸν ἀλλήλων, καὶ ὁλοῦστος ἀποφαστικῶν τῶν φύσος, ἰδίᾳ τε ἐστὶν, καὶ αὐτῶν μέγας ἐκατέρων· ἀποφαίρει δὲ οὕτω συνήφῃ Θεῷ θετικῶς ἀφαιρούνται, κατὰ μόνου πλὴν ἀξίας, ἡγοῦν αὐθεντίας, ἐκ τῶν πλὴν τῆς ἰσότητος ὁμονομίας. Τῶν τῶν ἀμαρτῶν πλὴν ὁδοῦν ὁ ἀναθηματισμός, καὶ τῶν οὕτω βδελυροῦστας κενόφωδης ἀποφαστικῶν· ἀποφαστικῶν γὰρ ἐνωθέντα κατὰ φύσιν, τῶν ἐστὶν, οὐ θετικῶς, ἀλλὰ κατὰ ἀλήθειαν τῆς ἀγίας θετικῶν τῶν λόγων, ψυχρῶν ἐξουσίᾳ τῶν νοεῶν, καὶ μηδὲν ἕπον ἀφαιρούμεσθαι δεῖν, ἵνα μὴ δύο νοεῶν ἦν, μελλόντες τῶν ἀμείνων. ὁ δὲ οὐ συνείδω, ὅτι ποτὲ ἐστὶν ἕνωσος φησὶν, τῶν ἐστὶν, ἀληθῶς, οὐ συζήουσα τῶν φύσος, οὐτε μὲν ἀνακρινάσας πατὴρ γὰρ δὲ ἐστὶν ἐκατέρων ἐπερίστος ἐστὶν, ὅσῃ ἐστὶν μακαριώδης ἡ, καὶ ψυχρῶν, δέχεται πατὴρ ἀποφαστικῶν ὡς δὲ ἐστὶν ἀποφαστικῶν.

Καὶ δὴ καὶ φησὶν· Εἰ φησὶν ἡ ἐνωσος, οὐχὶ ἐκλύσος ἢ κένωσος τῶν λόγων, ἀλλ' οὐδὲν ἀνάγκης, καὶ βίας· ἀνάγκη γὰρ ἡ φύσος. καὶ πατὴρ γὰρ δὴ τῶν φημὶ ἡ δὲ αὐτῶν, ὅτι πῆρᾳ τε, καὶ δι' ἡμᾶς, καὶ τῶν λοιπῶν, κατὰ τὸν ἕστος αὐτοῦ, θετικῶν δὲ εἶναι ἀφαιρούμεσθαι φησὶν, καὶ ἐν ἡμῶν αὐτοῖς πλὴν κίπῃσιν ἐστὶν· ὅτι καὶ τῶν ἐνωσῶν πῶς πάσας πλὴν φύσιν κεκλήμενα ἢ δὲ γὰρ γὰρ τε, καὶ ἀπὸ τῆς τῶν Θεοῦ λόγῶν

Exponitur exemplum hominis a Theodoro allatum, & ad rem adhibetur.

Quod vero post adunationem nolumus ea, quæ adunata sunt, a sese esse sejuncta, nisi fallor, nec criminofum omnino est, nec culpabile videtur, cum præsertim ipse vir egregius Theodoretus vnum ex nobis hominem exempli causa proponens, in duo dividi non sinat: quamvis quantum ad hominis *θεωσίας* pertinet, divisionis patiens esse possit, eo videlicet, quod intelligimus, aliud animam esse natura, aliud natura propria carnem. Ergo simili ratione curiosius inquirentes, adunationem, quæ in Christo facta esse intelligitur, secundum *θεωσίας* quidem divinitatis, & humanitatis, conventionem veram per *ένωσιν* factam esse dicimus: non ignorantes, aliud quidem esse præter carnem Dei Verbum, aliam vero juxta suam naturam carnem, præter Verbum. Adunatum vero semel dividere criminofum est; nec in duos Filios separare vnum Christum, & Filium, & Dominum recta ratio permittit; in hanc enim scientiam nos sancta & divina scriptura deducit.

Objurgatio Theodoretii velut calumniositatis.

Verum ille dogmatum veritatis nullam habet penitus curam, nec laborat discere aliquid necessarium, & quod vel mediocriter ipsi prodesse possit, sed id tantum, quod nocere possit. Verum tamen cum mendacio gloriatur, & calumniandi jactet se habere calliditatem, audiat a nobis: *Quid gloriaris in malitia, qui potens es in iniquitate? tota die injuriam cogitavit lingua tua.*

Mal. 51. v. 3.

Anathematismus quartus.

Siquis personis duabus, sive substantiis dispertiat voces, quæ sunt in evangelicis, vel apostolicis scripturis, quæque vel de Christo a sanctis dicuntur, vel ab ipso de se ipso, & has quidem, vt homini, qui præter Verbum seorsus intelligatur, deputer; has vero, vt divinas, soli Deo Verbo; anathema sit.

Reprehensio hæretici.

Objicit iterum Theodoretus Cyrillo, quod naturas confundat.

COGNATA hæc quoque supradictis: vult enim, tanquam commixtionis facta, nullam esse verborum differentiam, quæ in sacris evangelicis, sive apostolicis libris, dicta sunt; cum præsertim Ario, & Eunomio, & cæteris hæresæon auctoribus hostem se esse gloriatur.

Τὸ δὲ γε μὴ ἄλλῃ μὲν ἢ ἕνωσιν ἀφαιρέσας διχῶς (ὡς ἐωαριβία, καὶ ἀλλήλων ἑπιφοιτῶν, Ἐπὶ αὐτῷ, ὡς γὰρ μοι φαίνεται), πρῶτον αὐτοῦ πατρῴου, καὶ μετὰ τοῦ μακρόν· μάστιγι δ' ὅτι ἐκ αὐτοῦ ὁ χριστὸς οὐτοὶ Θεοδύρητος ἢ ἕνα καὶ καθ' ἡμᾶς νομίζον ἀφαιρέσει εἰς ἀδύνατον λαβῶν, ὅτι ἐὰν τέμνωσιν διχῶς· καίτοι ἢ ἐπὶ αὐτῷ θεωρίας ὅτι ἀποδοξάσκον ἐχούσης ἢ οἰοῦνται τὰ μὲν, ἐκ ἀφαιρέσει, τὸ γε ἦσαν εἰς τὸ εἰδέναι φημί, ὡς ἔτερον μῦθον κατὰ φύσιν ἔστιν ἢ ψυχῆς, ἔτερον δὲ ἢ κατ' ἰδίαν φύσιν ἢ ἁπλῶς. Ὁμοίως κατὰ γὰρ τὸ ἴσον λόγον πολυσεραζουνοῦντες τὴν ἕνωσιν, ἢ ἄλλ' ὅτι Χριστῷ, περὶ τὸν νοῦτον, τῇ μὲν θεωρία θεότητος τε, καὶ ἀφαιρέσει, σπουδὴν ἀλλήλων καθ' ἕνωσιν ἡμεῶν φαίμεν, ὅτι ἡγορούμεν, ὅτι ἔτερος μὲν ἢ ἁπλῶς καὶ φύσιν ἔστιν ὁ ἐκ Θεοῦ λόγος, ἔτερος ἢ αὐτῶν κατ' ἰδίαν φύσιν πρὸ αὐτῶν ἢ ἁπλῶς. ἐνωθέντα δὲ ἀπᾶς ἀφαιρέσει ὅτι ἀσφάδης, οὔτε μὲν εἰς δύο καταμερίζοντο ἢ ἕνα Χριστῶν, καὶ ἦσαν, καὶ κέραιον ἐρίσιν ὅτι ὁρθότητος λόγος, παιδαγωγούσης ἡμᾶς εἰς τὸ τοῦ ἀγίας, ἐκ ἡσυχίας γράφει.

Αλλὰ γὰρ ἢ μὴ τῆς ἀληθείας δημάτων ὀλίγος αὐτῷ πρῶτον ὁ λόγος· ἐκ τὸ εἰδέναι μὲν ἢ τῶν ἀσφάδων εἰς ὅσον, οὐ μετείας, ἀποσπασθῆναι, κατὰ τὸ ἢ τὸ ἀδικῶν περὶ τῶν ἐπισημασθῆναι δὲ καὶ ὡς εἰκὸς ὅτι ψυδῆ, καὶ τὸ εἰδέναι σκεφαστῆν, ὅτι μάστιγι κατὰ τὸν καὶ, ἀκονέτα τῶν ἡμῶν. Τί ἐγκρατῆς ἐκ κακίας ὁ δυνατός, ἀομίαν ὄλιον τὴν ἡμεῶν, ἀδικίας ἡγορούσας ἢ γλαδῶν ἑσ.

Αναθεματισμὸς δ'.

Εἰ τις θεωροῦντος δυοῖν, ἡνωσιν ἕνωσισι τῶν ἐκ τοῦ τοῦ διασφάδων, καὶ ἀποσπασθῆναι συνημασθῆναι ἀφαιρέσει φωνῆς, ἢ ὅτι Χριστῷ πρῶτον ἢ ἀλίαν λεγόμενος, ἢ πρὸ αὐτῶν πρὸ αὐτῶν, καὶ τῶν μὲν ὡς ἀφαιρέσει πρῶτον ἐκ Θεοῦ πάντες λόγον ἰδικῶς νομίζον θεωροῦντες, τῶν δὲ ὡς θεωροῦντες μόνον τὸν ἐκ Θεοῦ πάντες λόγον ἀνάθεμα ἔστω.

Θεοδύρητου ἀναθεματισμὸς.

Συνημασθῆναι καὶ τῶν τοῦ τοῦ διασφάδων· βύβλι) γὰρ, ὡς κεραιῶν γλῶσσων, μηδὲ μὲν ἔστι) λόγον ἀφαιρέσει, ἢ ἐκ τοῦ τοῦ διασφάδων, καὶ τοῦ ἀποσπασθῆναι συνημασθῆναι εἰρημῶν, ἐκ τῶν τοῦ πολεμῶν ἡσυχίας Αρείου, καὶ Ἐυνομίου, καὶ τοῦ τοῦ αἰρέσει ἡσυχίας σιμωνωδῶν.

PATER, SI POSSIBILE EST, &c. Matth. 26. v. 39.

cere ad Patrem: Pater, si potest fieri, transeat a me calix iste; veramiamen non sicut ego volo, sed sicut tu? Ex hoc enim rursus irrationabilia multa eveniunt; & primum, discordare Patrem & Filium, & alia velle Patrem, alia Filium. ait enim: Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu. Deinde ingentem rursus ignorantiam in filio esse videbimus, invenietur enim ignorans dicere: si potest fieri, transeat calix. Hoc autem de Deo Verbo dicere impium est, & blasphemiam plenum: sciebat enim certissime, qui hujus causa advenit, qui sponte nostram naturam assumpsit, qui se exinanivit, dispensationis mysterii exitum, propter quem sanctis predicabat apostolis: Ecce ascendimus Hierosolyman, & Filius hominis tradetur in manus gentium, & flagellabitur, & crucifigetur, & tertia die resurget. Qui igitur itac pronuntiavit, & qui Petrum objurgavit deprecantem ne fieret, quomodo deprecatus esset ne fieret, si plane sciebat omne futurum? Quomodo autem non sit absurdum, Abraham quidem ante multa secula vidisse diem ipsius, & gratularum esse; & Isaiam item precantem salutare passiones, & Jeremiam, & Daniele, & Zachariam, & omnem Prophetarum chorum; ipsum vero & ignorare, & liberationem postulare, & deprecari id, quod salutis mundi fuerat profuturum? Ergo non Dei Verbi ista sunt verba, sed servi formæ, quæ pavebat mortem, quia nondum mors fuerat resoluta; sed Deus Verbum hæc dicere concessit, dans locum timiditati, ut appareret geniti natura, & ne dñkma & απιστίας, id quod ex Abraham & David factum est, existimemus, ob profanos & hæreticos, quorum factio talem blasphemiam peperit.

Matth. 20. v. 2.

* Manichæos

Ergo ea, quæ divine dicta, vel facta, sunt, Deo Verbo ascribamus; quæ vero humiliter dicta sunt, servi formæ aptemus, ne Arij & Eunomii blasphemias æmulemur.

Responsio orthodoxi.

Queritur Cyrillus calumniam sibi fieri.

NONNE multo melius, quæso, fuerat ipsum, vim perscrutari dictorum, ab odio & præjudicio liberum animum retinentem? Verum id minime agere dignatur; omnia enim ad suum convertit arbitrium, & ait: Cognata & hæc

πῶν πατρὸς τῆ πατρὸς. Πάτερ, εἰ δυνατὸν, πρὸς ἄρτον τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ. πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σὺ. πολλὰ γὰρ ἐπέθητι παλιν συμβαίνει ἅ ἅπαντα. Ἐπεθετο μὲν, ὁ διχορροφῶν τὸ πατέρα, καὶ τὸ υἱόν, καὶ ἔπειτα μὲν βόλεσθαι τὸ πατέρα, ἔπειτα δὲ τὸ υἱόν. ἔφη γὰρ Πλὴν, οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σὺ. * ὅτι πολλὰ αὐτῆς ἀγορεύει ἐν τῷ ἡρώδου βασιλεῦσι. γὰρ ἀγορεύει. Εἰ δυνατὸν, ἢ μή, παρρηθῆναι τὸ ποτήριον. τὸτο δὲ ἀπὸ τῶ Θεοῦ λόγου λέγειν, δυσσεβεῖς, καὶ βλασφημίας ζέειν. ἢ δὲ γὰρ ἀκριβῶς, ὁ ἀπὸ τῶ παρρηθῆναι, ὁ ἐκείν τῆ ἡμετέραν φύσιν ἀναλαβὼν, ὁ ἐαυτὸν κεισάσας, τῶ τῆς οἰκουμένης μυστηρίου τὸ τέλος, * δι' οὗ ἐπίσεισεν παρρηθῆναι ἀποστόλοις. Ἰδοὺ, * δι' ἀναβασινοῦ εἰς Ἱερουσόλυμα, ἔο ἡμῶν τῶ ἀποστόλου παρρηθῆναι εἰς χεῖρας ἰσχυρῶν, εἰς τὸ ἐμπαῖσαι αὐτὸν, καὶ μεστρωσάσαι, καὶ σαρρῶσαι, ἔ τῆ τελειῆ ἡμέρα ἀνασχοῦται, ὁ ἑὶναι τῶτα παρρηθῆναι, καὶ τῶ Πέτρῳ ἐπιτιμησάσαι ἀπαρρηθῆναι τὸ ἡμεῶν, πῶς ἀπαρρηθῆναι μὴ γενέσθαι, ὡς ἀφῶς οἶδεν πῶ τὸ ἰσχυρῶν; πῶς δὲ οὐκ ἀποποι, Ἀθεοῦ μὲν παρρηθῆναι πολλῶν ἡμεῶν ἰδῆναι τῆ ἡμέρα αὐτῶ, ἔ χερῶν, καὶ Ἡσαΐου ὡσαύτως παρρηθῆναι αὐτὸν τῶ ἑπιτιμῆ εἰς πᾶσιν, ἔ Ἱερεμίην, καὶ Δαυιδῆν, ἔ Ζαχαρείην, ἔ πῶ τῶ παρρηθῆναι ἡμεῶν. αὐτῶ τὸ ἀγορεύει, ἔ ἀπαρρηθῆναι ἡμεῶν, ἔ ἀπαρρηθῆναι, ὁ, ἢ ἐπὶ ἑπιτιμῆ τῆς οἰκουμένης ἡμεῶν ἰσχυρῶν; οὐκοῦν οὐ τὸ Θεοῦ λόγου τῶτα ἔο ἡμεῶν, ἀλλὰ τὸ δούλα μορφῆς τὸ δειλιώσας τὸ ἰσχυρῶν, ἀπὸ τῶ μὴ πῶ λυθῆναι τὸ ἰσχυρῶν. * ἢ οὐαὶ λόγους τῶτα εἰπεῖν ἀπειρήσασθαι, χεῖρας δίδου καὶ τῶ δειλία, ἵνα φωνῆ τὸ τετῆναι ἢ φύσιν, καὶ μὴ δεικῆναι, ἢ φωνησάσαι τὸ ἔο Ἀθεοῦ, ἔ Δαυιδῆν ἀπορρηθῆναι. ὁ τὸ δυσσεβῶν ἀπειρηθῆναι ἢ συμμοῖα παρρηθῆναι, τῶ τῶ βλασφημίας ἐργῆσθαι.

Οὐκοῦν τῶ μὴ πορρηθῆναι εἰρημῆ καὶ παρρηθῆναι, τῶ Θεοῦ λόγου παρρηθῆναι. ἔ δὲ ταπεινῶς εἰρημῆ, καὶ παρρηθῆναι, δούλα μορφῆ παρρηθῆναι. ἵνα μὴ τὸ Ἀρείου, καὶ Ἐτιμῆ βλασφημῆν πορρηθῆναι.

Απολογία Κυρίλλου.

Καὶ πῶς οὐκ ἀμεινον, ἔ τῶν, πῶ τῶ εἰρημῆν βασιμῆσαι δυνάμιν, μῆσους τε, καὶ παρρηθῆναι ἡμεῶν ἔο τῶ ἀποστολῆς; ἀλλ' ἡμεῶν μὲν τῶ δρῶν ἔο τῶ παρρηθῆναι τὸ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτῶ δεικῆναι, καὶ δὲ φωνῆ. Συβληθῆναι τῶ τῶ

CUS
is cian...

Επιπλήρη δὲ πάλιν οἱποὶ τοῖς ὀρθοῖς
Εἰρημολοῖς, καὶ ποικίλως περατάεται, καὶ
ψευδολογῆς, φησὶ γὰρ. ἡμᾶς εἰς πλὴν τῆς ἑσθλῆς
φύσεως ἀδραστεύσθαι λέγειν τὸν Θεοῦ λόγον,
ἔ λογισμοῖς ἀνορέθη, δι' ὧν ἀποσαφηνῆσαι ἐσοῦ-
δακεν, ὡς οὐκ αὐτὸ εἶναι ἀπρεπὸς ὁ Θεοῦ
λόγος. ὃ δὲ πλὴν ἡμεῖς ἐφω, τῆς καὶ νῦν ἀ-
νακείας ἐρατῆς. οὐδὲν εἰς ἑσθλὴν τὸν Θεοῦ λόγον
μεταπεποιήσθαι λέγοντες τὸν ἡμεῖς τε, ἔ ἀκήρα-
τον ἔ λόγον φύσιν, ἀπρεπὸν δὲ ἀπόρριπτον ἐμολο-
γῶμεν αὐτῷ. παύσατε ποῖνος διαπορευόμενοι
κενοῖς, εἰς γὰρ τὸν ἡμεῖς πηλοφροσύνῃ τρεῖς οὐ-
δαμῶμεν ἡπατημῶν, ὅτι ἔ ἀπρεπὸς καὶ φύ-
σιν, ἔ ἀαλλοιωτὸς ὅστιν ὁ Θεοῦ λόγος. τίς γὰρ
οὕτως ἀπόρριπτος, ἢ ἀδραστεύσθαι ὅστιν, ὡς πᾶ-
σῶνται ἀεὶ, καὶ αὐτοῖς ἑσθλῶς τοῖς ἀνορέτοις ἀπι-
κληται. φροσύνῃ ἡμεῖς, ἔ λέγειν;

Καθ' ἀπέπληγμα δὲ, ὅτι καὶ τὸν ἀδραστεύσθαι
μῶντος πᾶσι Θεοῦ εἶναι τὸν ἑμμανουὴλ, ἀδρα-
στεύσθαι αὐτῷ μέτρον ἐκνεμεμῶν ἐς τὸν
δύναμι. ἀδραστεύσθαι γὰρ τὸν φησὶ θεοφύροσυν
αὐτῶν, ἢ ὁρᾶτο καὶ ἡμᾶς, τοῖς ἐνανθῶν ἑσθλῶς
ἀδραστεύσθαι τὸν ἀγίου πνεύματος τὸν ἡμεῖς ὅστιν
κατοικῆς γὰρ ἐσθλῶς καρδίας ἡμεῖς, καὶ ἐσοῦν καὶ
Θεοῦ ἑσθλῶς. εἰς τὸν οὐ τῶν ἀδραστεύσθαι
πεῖν ἡμεῖς τὸν λέγειν, καὶ Θεοῦ ἐν ἀδραστεύσθαι
κατοικῆσαι νομίζω. εἰ γὰρ ἔ ἐσθλῶς ἢ τὸ
μακαρίου Παύλου φωνῆ, ὅτι ἐν αὐτῷ πνεύματι
κατοικῆσαι πᾶσι τὸ πνεῦμα τὸ ἁγίου ἑσθλῶς ἑμ-
μαουὴλ, πᾶσι ἔσθλῶς, οὐ ἑσθλῶς. ἀλλ' εἶναι
φησὶν εἶναι Θεοῦ τὸν πατέρα, καὶ εἶναι κύριον Ἰη-
σοῦν Χριστόν, δι' οὗ τὰ πάντα.

Φαίνεται δὲ αὐτοῖς, ἔ ἐν ἀδραστεύσθαι κατοικῆσαι
πνεῦμα αὐτῶν, καὶ γὰρ γὰρ ἑσθλῶς ἀπὸ ἡμεῖς. τοῖς
κατοικῆσαι οἰκίας πηλοφροσύνῃ. εἰς ὧν ἔ αὐτοῖς ἐκ
τῶν αὐτῶν πηλοφροσύνῃ. ἀλλ' εἶναι ἑσθλῶς, καὶ
εἰς τὸν αὐτῶν ἀδραστεύσθαι τὸν ἑσθλῶς, ἔ τὸν
αὐτῶν κατοικῆσαι ψυχῆς νομίζω. ἢ τῶν ἀδρα-
στεύσθαι οὐ παύσθαι τὸν ὁρᾶτο τε, ἔ ἀδραστεύσθαι
πίστεως λόγος; ποτε μὲν γὰρ εἶναι φησὶν Χριστόν, ἔ
νῦν, καὶ κύριον, τὸν αὐτῶν Θεοῦ τε ὁμοῦ, ἔ ἀν-
δραστεύσθαι. ποτε δὲ τῶν τῶν ἀδραστεύσθαι εἶναι μέ-
τρον, θεοφύροσυν ἀδραστεύσθαι ὁμοῦ τῶν ἀδραστεύσθαι
τῶν ἑσθλῶς πᾶσι καὶ ἡμῖν αὐτοῖς ἐν ἑσθλῶς, εἰς τὸν ὅστιν
αὐτοῖς ἑσθλῶς, καὶ ὡς ἐσθλῶς, ὡς ἐσθλῶς
αὐτῶν τὸν λέγειν, καὶ τὰ καὶ ἐν ἡμῖν. ἀλλ' οὐχ ἄδρα-
στεύσθαι ἑσθλῶς ἢ τῶν ἀδραστεύσθαι ἑσθλῶς. Γεγονένη γὰρ
ἑσθλῶς ὁ λόγος, καὶ ἐσθλῶς ἐν ἡμῖν, ἵνα μὴ ἑσθλῶς
οἶναι τὸν ἑσθλῶς, ἔ μεταστῆναι εἰς τὸν ἑσθλῶς
αὐτῶν μεταπεποιήσθαι φύσιν. ὃ δὲ γεγονός ἑσθλῶς,

Increpat autem iterum, quæ recte
sunt dicta, & fallit modis variis, atque
mentitur. Ait, dicere nos, in naturam
carnis Dei Verbum fuisse conversum,
& eruit rationes ex alto, per quas pro-
bare contendit, Dei Verbum non esse
vertibile. Quod vero sapius dixi, dicam
nunc quoque necessario, cum nemo sit,
qui in carnem terrenam, divinam im-
mortalemque Verbi naturam conver-
sam fuisse dicat; sed inconvertibilem
eam omnes confiteantur. Parcite jam
inanes labores impendere, ut eis, qui
in nullo decepti sunt, possitis ostende-
re, quod & invertibile sit per naturam,
& incommutabile Dei Verbum. Quis
enim adeo stupidus, vel mente captus
est, qui tam dedecorosa, & ipsis forte
etiam insipientibus abominanda, sentie-
re velit & dicere?

Dilecti esum-
niam, de Ver-
bo in carnem
converto.

Ego vero vehementer admiror, quod
cum ubique affirmet, Deum esse Em-
manuel, Prophetæ ei mensuram in his
tribuisse convincatur: ait enim, ipsum esse
hominem θεοφύροσυν, ut videatur esse jux-
ta nos, qui habemus inhabitantem
Deum in nobis per sanctum Spiritum:
inhabitat enim in cordibus nostris, &
sumus templa Dei. Minime vero tan-
tumdem est, dicere Verbum factum esse
hominem, ac Deum in homine inhabi-
tare; nam licet vera sit beati Pauli vox:
*Quoniam in ipso complacuit inhabitare om-
nem plenitudinem divinitatis corporaliter,*
id est, non ἑσθλῶς; attamen vnum ait
esse Patrem, & vnum Dominum JESUM
CHRISTUM, per quem omnia.

Et arguit
Theodore-
tum contra
dictionis.

Coloss. 2. v. 8.

Dicat aliquis deinde, etiam in homi-
ne inhabitare Christum, ejusdemque
spiritum, & scriptum esse de quibus-
dam: *Inhabitantes autem domos luteas;*
de quibus & nos ex eodem luto su-
mus: attamen vnum intelligitur, & est
per compositionem homo ex carne, &
ex anima rationabili carnem inhabitan-
te. Cur ergo rectam & stabilem fidei ra-
tionem turbare non cessat? Modo enim
vnum ait Christum, & Filium, & Do-
minum, eundemque Deum simul &
hominem: modo inter Prophetas cum
ponit, hominem ipsum nominans θεοφύροσυν,
nesciens se fortasse ipsum æquare, vel ip-
sis nobis, si quidem non sit Deus vere, sed
magis templum, in quo inhabitet Verbum,
sicut & in nobis. Verum hæc non ita se ha-
bere, divina Scriptura perdocuit: *Verbum
caro factum est, & habitavit in nobis;* ne
quis arbitretur per conversionem & com-
mutationem in carnis naturam ipsum
fuisse conversum. Qui autem factus est
Bb iij

Atque etiam
inconstantiæ
in sententia.

1 Cor. 4. v. 19.

1 John. 1. v. 14.

ἀδραστεύσθαι
εἶναι κατὰ
τὸν ἑσθλῶς
ὡς ἡμῖν αὐ-

ὡς αἰματός,
λόγος, ἀδρα-
στεύσθαι δὲ τὸ
νῦν μόνον οὐ
θεῖας ἑσθλῶς
εἰρημολογίας
εἰς ἑσθλῶς,
τῶν. εἰς τὸν
λόγος ἀδρα-
στεύσθαι αὐτῶν
τῶν ἀδραστεύσθαι
εἶναι μὴ
ἀδραστεύσθαι.

πολλοῖς τὸ
πολλοῖς
Ἀμφι-
πύκτων,
ἐπιπλήρη
ἀδραστεύσθαι
να ἑσθλῶς
αὐτοῖς
καταλείπει
μὴ ἑσθλῶς
ποφίας,
ἀδραστεύσθαι
τῶν ὅτι
εὐπρόσως

καὶ τῶν
εἰσὶν
ἀδρα-
στεύσθαι
Θεοῦ
τῶν ἀδρα-

Anathematismus septimus.

Αναθεματισμός ζ΄.

Si quis Christum, ut hominem, operatione Dei Verbi adjutum dicat, & illi gloriam Unigeniti, ut alii praeter ipsum, assignet; anathema sit.

Εἴ τις Φησὶν, ὡς ἀθεσπῶν, ἐρηγήσασαι τὸ Θεοῦ λόγον τὸ Ἰησοῦν, καὶ τὸ τῆς μονοθμοῦ διδόντα θεοεισθεῖν, ὡς ἑτέρα πρὸ αὐτῶν ὑπερήχθη: ἀνάθεμα ἔστω.

Reprehensio heretici.

Θεοδαρητου ἀνάθεμα.

Tergiversatur probans, Verbum aliquid in carne operatum esse, nec videtur affectus anathematismi sensum.

Si mortalis est hominis natura, Deique Verbum, cum vita sit atque vivificum, suscitavit templum, quod a Judaeis solutum est, & elevavit in caelos, quomodo non glorificata est servi forma per Dei formam? Nam si quae natura mortalis est, facta est immortalis, propter adunationem Verbi & Dei, id quod non habebat, accepit; accipiens autem quod non habebat, & glorificata, ab eo qui dedit, glorificata est; propter quod Apostolus clamat: Secundum operationem potestatis virtutis ipsius, quam operatus est in Christo, suscitans eum a mortuis.

Εἰ ἔρητι τῆς ἀθεσπῶν ἡ Φύσις, ζῶν ὁ Θεὸς λόγος, καὶ ζωοποιός, ἀέριστος ὁ τὸ ἄσπο τὸ Ἰεδομένον λυθῆναι καὶν, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀνήγαγε, πῶς οὐ δεδόντασται ἢ τὸ δουλῆ μέρη ἄλλο τὸ Θεοῦ μέρησ; Εἰ γὰρ ἐρητή ὑπερήχασται, ἔκατὰ φύσιν, ἀθάνατος γέγονε ἄλλο τὸ πῶς τὸ Θεοῦ λόγον ἐνωσιν, ἔλαθεν ὁ μὴ εἶχεν. ὁ δὲ μὴ εἶχε λαβούσα, καὶ δεδόντασται, πῶς τὸ δεδωκοῦσ δεδόντασται. ὁ δὲ ὁ ἀποστολὸς βοᾷ. Κατὰ τὸ ἐνέργησ τῶ κρείττους τὸ ἰσχυροῦ αὐτοῦ, ἰδὲ ἐρητήσιν ἐν τῷ Χριστῷ, ἐνήχεσ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

Eph. 1. v. 20.

Responsio orthodoxi.

Απολογία Κυριλλου.

Christus faciebat miracula, non aliena, ut discipuli, sed sua potestate, ut Deus.

Qui Christum nominant, non unum similem nostri communem hominem, sed hominem factum, & incarnatum Dei Verbum audientibus designant. Ergo, etsi aliquid mirabilem & divinorum operum dicatur per suum corpus implese, quod ei instrumenti praebebat officium, nihilominus tamen ipse est, qui operatur, virtutum Dominus Christus, principatum non alii praestans, ut operari possit; sicut nempe beatis discipulis potestatem praebebat spiritus immundos, ut eos eicerent, & curarent omnem morbum, & omnem infirmitatem in populo. Unde beatus Paulus dicebat: Non enim andeo aliquid loqui eorum, quae per me non efficit Christus, verbo & factis, in virtute signorum, & prodigiorum, in virtute Spiritus sancti. Gaudentes etiam beati discipuli accedebant aliquando ad Christum dicentes: Domine, etiam demonia nobis subdita sunt in nomine tuo.

Οἱ Χριστὸν ὀνομάζοντες, οὐχ ἓνα ἕνα τῆ καθ' ἡμᾶς κοινὸν ἀθεσπῶν, ἀλλ' ἐκ θεοεισθεῖσασται, ἔσασται κειμένων, τὸ ἐκ Θεοῦ φῶτα λόγον τοῖς ἀποστολῶν καὶ ἀποστολῶν. ὡστε καὶ ἐν τῷ τῷ θεοεισθεῖσασται ἐνέργησται λέγομεντο ἄλλο τὸ ἰδὲ θεοεισθεῖσασται, ἐρητήσται αὐτοῦ πληροῦστος τὸ ἄσπορῶν, ὡστε ἢ ἦσαν αὐτοῦ ὁ τὸ δυνάμειον κύριος Χριστὸς ὁ ἐνέργησται ὄντι, οὐ τὸ ἐνέργησται ἑτέρα δυνάμει, διδόντι καὶ τῷ ἀποστολῶν, καὶ τοῖς ἀποστολῶν ὁμοίως ἐδίδου καὶ πρὸς τῶ ἀποστολῶν. ὡστε ἐκ βαλῆσται αὐτοῦ, καὶ θεοεισθεῖσασται πᾶσιν νόσιν, καὶ πᾶσιν μαλακίαισ ἐν τῷ λαῷ, καὶ γυνῶν θεοεισθεῖσασται Παύλος. Οὐ γὰρ τοῦ μὲν ἡλέξαν, φησὶν, ἀνὸν κατεργάσασται δι' ἐμοῦ Χριστὸς, ἐργὸν καὶ λόγον, ἐκ δυνάμεισ σπουδαίον, καὶ τελέσασται, ἐκ δυνάμεισ πρὸς μακίαισ ἀγίου. καὶ ὄντι οἱ μακίαισ μακίαισ, καὶ ὄντι ποτε λέγοντες ἐκ Χριστῷ. Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ἡμῶν ὑποτάσσου) ἐπὶ τῷ ὀνοματί σου.

Rom. 15. v. 18.

Luc. 10. v. 17.

Alioquin dux essent in Christo personae.

Adjutos quidem per Christum in spiritu dicimus sanctos, quasi alios praeter ipsum. An non eodem modo, eademque ratione & ipsum adjutum Jesum a Verbo in spiritu, intelligimus, quasi alium Filium praeter Filium Dei unigenitum? Unum enim ipsum adunatio nobis ostendit, & in duo dividere recusamus: nam etsi caro factum sit Verbum, juxta Scripturas; attamen est sic quoque Filius unigenitus, secundum adunationem veram, quam nemo cogitatione capiat mentis.

Ερητήσται μὲν γὰρ ἄλλο Χριστῷ ἐκ πρὸς μακίαισ τοῖς ἀγίοις φιλῶν, ὡς ἐπέσται ὄντι πρὸ αὐτοῦ οὐ μὲν οὕτω κατὰ τὸ ἴσον ἔσται καὶ αὐτὸν ἐρητήσται τὸ Ἰησοῦν πῶς τῶ λόγον καὶ αὐτοῦ ἐρητήσται, ὡς ἐπέσται ὄντι υἱὸν πῶς γὰρ τὸ ἐκ Θεοῦ μονοθμοῦ: ἓνα γὰρ δεδόντα ἢ ἐνωσιν, καὶ τὸ ἄλλο τῶ εἶς δύο πῶς ἔσται, ἓνα. Εἰ γὰρ καὶ γέγονε ἄλλο τὸ λόγον, κατὰ τῶ θεοεισθεῖσασται, ἀλλ' ἐστὶ καὶ οὕτως υἱὸς μονοθμοῦ, καὶ ἓνα ἓνα ἀλλοτῶν πῶς ἄλλο τῶ καὶ λόγον.

Αὐτοῦ

Negar. pro-
cessionem Spi-
ritus sancti a
filio.

Ioan. 15. v. 26.
1. Cor. 2. v. 11.

Proprium vero spiritum filii, si quia
ejusdem nature sit, & ex Patre exeat,
dixit, consentiemus, & ut piam vocem
accipimus; sin autem quia ex Filio,
vel per Filium, habeat exstantiam, id
ut blasphemiam, & impietatem projici-
emus. Credimus enim Domino dicen-
ti: Spiritus, qui ex Patre exit; divino Paul-
o item dicenti: Nos autem non spiritum
mundi accepimus, sed spiritum, qui ex
Patre est.

Ἰσθὲν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ υἱὸς, εἰ μὲν ὡς
ὁμοφυεῖς, καὶ ἐκ πατρὸς ἐκπερὶβύδων ἐστὶν,
συνομολογήσομεν, καὶ ὡς ὁμοῦ δόξα μὲν αὐτῷ
φωτισθῶ. εἰ δὲ ὡς ἐξ υἱοῦ, ἢ δι' υἱοῦ τὸ πνεῦ-
μα ἔσθαι, ὡς βλασφημῶν τὸ τοῦ, καὶ ὡς δια-
σειεῖς ἀπὸ τοῦ υἱοῦ. πεπευσμένον γὰρ τὸ κρείων
λέγοντι. τὸ πνεῦμα, ὃ ἐκ τοῦ πατρὸς ἐκπε-
ρβύεται. καὶ τὰς ἡσέων δὲ Παύλου ὁμοίως
φάσκοντι. Ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τὸ κοινὸν ἡ-
σέων, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς Θεοῦ.

Responsio orthodoxi.

Απολογία Κυρίλλου.

In Nestorium
solum dicitur
anathema, ut
qui asserat,
Christum a
Spiritu ut ma-
jore clarifica-
tum.

Ioan. 15. v. 14.

JAM ante dixi, quod Nestorii vanita-
tibus, imo blasphemis, & dictis ipsius
vehementer incultis, capitulorum vis
repugnat. illo enim dicente de Spiritu
sancto: Hic qui tantam Christo gloriam
condonavit, qui eum demonis fecit horri-
bilem, qui assumptionem ipsi in calos do-
navit; & de Christo, tanquam de ali-
quo homine communi simili nostri, hæc
ita garriente, factus est necessario ana-
thematismus. Non in eos, qui dicunt,
glorificatum esse a sancto Spiritu JE-
sum, id est, hominem factum Dei
Verbum; sed in illos magis, qui impu-
denter ipsum virtute Spiritus sancti,
tanquam aliena, vsum fuisse commemo-
rant. Meminimus enim ejus evi-
denter dicentis de Spiritu sancto: Ille
me glorificabit. Novimus præterea sancti
Spiritus operatione immundos mali-
gnosque spiritus ipsum contundere.

Φθασὶς ἔφην, ὅτι τοῖς Νεστορίου βασιλει-
αῖς, ἠέσων δυσφημίας, ἐ τοῖς ἀσων ἀτηνιδίας
ἐτηνιδίους, ἢ τὸ κεφαλαίον μάστιγι δυνάμεις.
ἐκείνου γὰρ λέγοντες ἀεὶ τὸ ἁγίου πνεύματος.
τοῦτο δὲ τὸ τηλικαῦτον ἐκ χειρὸς χειρῶν αὐτοῦ
δύσων, τὸ δαμάσων αὐτὸν φοβεσθὲν ἐργασάμενον,
τὸ πνεῦμα ἀνάληψιν αὐτῷ πνεῦμα εἰς οὐρανὸς χει-
ρῶν αὐτοῦ. καὶ ὡς ἀεὶ ἵνος τῷ καθ' ἡμᾶς ἀ-
δελφοῦ κοινὸν πᾶσι δὲ πεφλυαρκῶν, γὰ-
ρον ἐνάσκειας ὁ ἀνάσκειας. οὐ κατὰ γὰρ
λέγοντων δὲ δόξα μὲν αὐτῷ τὸ ἁγίου πνεύματος
τὸ Ἰησοῦ, τὸ τὸ ἐστίν, ἐκπερβύδων τὸ τὸ
Θεοῦ λόγον. κατὰ ἐκείνων δὲ μάστιγι, οἱ καὶ
ἀνάσκειας αὐτὸν, ὡς ἀλλοτεία δυνάμεις, τὴν ἀσέ-
τὸ πνεύματος κεχρησθῆσαι φασί. μεμνημένα γὰρ
δὲ εἰπόντος Θεοῦ ἀεὶ τὸ ἁγίου πνεύματος.
ἐκείνος ἐμὲ δόξα μὲν. Ἰσθὲν τε ἀεὶς τούτων τῶν
τὸ ἁγίου πνεύματος ἐπεργαῖα ἀεὶ ποτεσθῶν τε, καὶ
ἀνάσκειας δυνάμεις σιωπεσθῶντα.

Christus non
est vltus vir-
tute Spiritus ut
aliena, sed ut
propria.

Rom. 4. v. 9.

Ioan. 16. v. 15.

Sed non dicimus, tanquam vnum
quempiam prophetarum, vsum fuisse
ipsum virtute Spiritus sancti, ut aliena:
erat namque ipsius, & est, Spiritus
sanctus, sicut & Patris. Hoc autem no-
bis evidentissime designavit divinus
Paulus ita scribens: Qui autem in carne
sunt, Deo placere non possunt; vos autem
non estis in carne, sed in spiritu, si quidem
spiritus Dei inhabitat in vobis. Siquis au-
tem spiritum Christi non habet, hic non est
ejus. Exit namque ex Deo & Patre Spi-
ritus sanctus, secundum Salvatoris vo-
cem, sed non est a Filio alienus: om-
nia enim habet cum Patre. Et id ipse
ostendit de Spiritu sancto: Omnia que
habet pater, mea sunt; ideo dixi vobis,
quod ex meo accipiet, & annuntiabit vo-
bis. Glorificavit igitur JESUM Spiritus
sanctus mirabilia operantem; verumtam-
en ut spiritus ipsius, nec aliena virtute,
nec ipso melior, eo quod intelligitur
Deus.

Αλλ' οὐχ οὕτω φαιμέν αὐτὸν, καθ' ἑσθὲν ἀ-
μύδις ἐ τὸ ἁγίων ἐκαστον, ὡς ἀλλοτεία δυνάμεις
κεχρησθῆσαι τῷ ἀσέ τὸ πνεύματος. καὶ γὰρ, καὶ ἐστίν
αὐτὸ τὸ πνεῦμα, καθ' ἑσθὲν ἀμύδις ἐ τὸ πατρὸς, καὶ
τὸ τοῦ ἡμῶν ἐμὲ μάλιστα ἀφελῶς γεγραφῶς ὁ ἁπλῶ-
στος Παῦλος. Οἱ ἢ ἐκπερβύδων, Θεοῦ ἀσέσων ἐ
δυνάμεις. ἡμεῖς δὲ ἐστὶν ἐκ ἐσθὲν, ἀλλ' ἐκ πνεύ-
ματι, εἰσθὲν πνεῦμα Θεοῦ αἰετὶ ἐκ ἡμῶν. εἰδὲ ἵς
πνεῦμα. Χειρῶν ἐκ ἐσθὲν, ἐστὶν ἐστὶν αὐτῶν.
ἐκπερβύδων μὲν γὰρ ἐκ Θεοῦ, ἐ πατρὸς τὸ πνεῦμα
τὸ ἁγίων, καὶ τὸ τὸ ἁπλῶς φωνηθῶ, ἀλλ' ἐκ ἀλ-
λοτεία ἐστὶν ἡ υἱοῦ. πνεῦμα γὰρ ἐκ μὲν τὸ πατρὸς.
ἐ τὸ τοῦ αὐτοῦ ἐδιδάξων εἰπὼν ἀεὶ τὸ ἁγίου πνεύ-
ματος. Πάντα ὅσα ἐκ τὸ πατὴρ, ἐμὲ ἐστὶν. ἀσέ
τὸ τοῦ εἰπον ἡμῶν, ὅτι ἐκ μὲν ἀμύδις, ἐ ἀνά-
σκειας ἡμῶν. ἐκπερβύδων μὲν τὸ Ἰησοῦ τὸ πνεῦμα
τὸ ἁγίων, ἐπεργαῖα ἀεὶ ἀσέσων. πνεῦμα ὡς
πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκ ἀλλοτεία δυνάμεις, καὶ
κρείων αὐτῶν, καὶ γὰρ νοσθῶν Θεός.

errant. Quoniam & ipse circumdatus est infirmitate, propterea debes, quemadmodum pro populo, ita etiam pro semetipso offerre pro peccatis. Et mox id ipsum explanans:

Ibidem. v. 5. Sicut Aaron, ita etiam Christus. Deinde ostendens assumptam naturam infirmitatem dicit: Qui in diebus carnis sua preces supplicationesque ad eum, qui potens est ipsum servare a morte, cum clamore valido & lacrymis offerens, exauditus est pro pietate. Et quidem cum esset Filius, didicit ex quibus passus est, obedientiam, & consummatus factus est omnibus obedientibus sibi causa salutis aeternae, appellatus a Deo pontifex secundum ordinem Melchisedech.

Dicitque pontificem, non posse dici Verbum, sed hominem assumptum.

Quis igitur virtutis laboribus consummatus est, cum non esset natura perfectus? Quis est, qui experimentis didicit obedientiam, quam ante experimentum nesciebat? Quis est qui cum reverentia vixit? Quis cum clamore valido & lacrymis supplicationes offerens, & servare seipsum non valens, sed eum, qui servare possit, obsecrans, & liberationem mortis expectans? Non Deus Verbum, immortale, impassibile, incorporale: Cujus commemoratio, secundum Prophetam, letificatio est, & levatio lacrymarum; ipse enim absterget omnem lacrymam ab omni vultu. Et rursus Propheta: Memor fui, inquit, Dei, & letatus sum, quod coronat pietate preclaros; quod omnia Patris possidet; quod est imago simillima genitoris; quod in se Patrem offendit: sed magis, quod ex femine David a Deo fuerat assumptum, mortale & passibile; quod pavit ad mortem, licet ipsum postea impetium mortis destruxerit, propter assumentis divinitatem; quod per omnem justitiam ambulavit; quod ad Joannem dixit: sinemodo, decet nos implere omnem justitiam; quod pontificatus appellationem accipit secundum ordinem Melchisedech: ipsum enim portabat naturam infirmitatem, non item omnipotens Deus Verbum. Ideo & ante beatus dixerat Paulus: Non enim habemus pontificem, qui non possit condolere infirmitatibus nostris; tentatum autem in omnibus ad similitudinem absque peccato.

Isa. 25. v. 9. secundum LXX.

Psal. 76. v. 4. Dan. 13. v.

Ioan. 16. v. 15. Coloss. 1. v. 15. Ioan. 14. v. 10. Hebr. 1. v. 16.

Matth. 26. v. 38. Heb. 2. v. 15.

Matth. 23. v. 17. Heb. 5. v. 10.

Heb. 4. v. 15.

παρακαλῶν. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἀδελφῶν ἀδελφῶν, καὶ δι' αὐτῶν ὀφείλει, καθὼς καὶ τὸ γὰρ, οὕτω καὶ καὶ αὐτὸς προσφέρειν καὶ ἀδελφῶν. καὶ μετ' ὀλίγα, τὸτο ἐρμηνεύων, Φοί: Κατὰ τὸ καὶ Ααρὼν, οὕτω καὶ ὁ Χριστός. Ἐἴτα δὲ καὶ πῶς τῆς ἀδελφότητος φύσεως ἀδελφῶν, Φοίον. Ὁς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἁγίας αὐτῆς, διήσασθε τε, ἔκκετλιας καὶ τῆς διωκτικῆς ἔξω αὐτὸν ἐκ τῆς γαλιλαίας, καὶ κεραυνῶν ἰσχυρῶν, καὶ δακρυῶν προσεπίχθης, καὶ εἰσακουαίης διὰ τῆς εὐλαβείας. κατὰ τὸν ἦν ἡμεῖς, ἔμαθη ἀφ' ἐν ἔπαθε τῆς ἁγίας, καὶ τῆς γαλιλαίας, ἐγγύς πασι τοῖς ἁγίοις αὐτῶν ἁγίας ἁγίας αἰωνίου, προσεργασθεῖς κατὰ τὸ Θεοῦ ἁγίας καὶ τῆς πατρὸς Μετὰ τὸν Θεόν.

Τὸς ἁγίους ὁ πάντος ἁγίας τελεῶν, καὶ μετὰ φύσιν τελεῶν ἁγίας; καὶ ὁ πῶς μαθῶν πῶς ἁγίας, καὶ τῆς ἀγίας ἁγίας τῆς πῶς; καὶ ὁ εὐλαβείας συμβίωσης, καὶ μετὰ κεραυνῶν ἰσχυρῶν, καὶ δακρυῶν ἁγίας προσεπίχθης, καὶ ἔξω αὐτῶν οὐ διωκτικῶν, ἀλλὰ τῆς διωκτικῆς ἁγίας κατὰ τὸν Θεόν, καὶ τῆς γαλιλαίας πῶς ἀπαλλαγῶν αὐτῆς; οὐχ ὁ Θεός λόγος, ὁ ἀπαθής, ὁ ἀθάνατος, ὁ ἀσάματος. Οὐδ' ἡ μνήμη, καὶ τῆς προσφίτου, ἐπὶ προσφίτου, καὶ δακρυῶν ἀπαλλαγῆ. αὐτὸς γὰρ ἀφῆκε πῶς δακρυῶν διὰ προσφίτου πῶς; καὶ πάλιν ὁ προσφίτης. Ἐμνήσθη, Φοί, τῆς Θεοῦ, καὶ τῆς προσφίτου, ὁ προσφίτης τῆς εὐλαβείας συμβίωσης, ὁ πάντος γενεῶν, καὶ τῆς ἁγίας αὐτῶν, ὁ πάντος ἔξω τῆς πατρὸς, καὶ εἰκὼν ἁγίας ἀποδόξα καὶ τῆς ἁγίας, ὁ ἐν ἐαυτῷ δὲ καὶ τῆς πατρὸς. ἀλλὰ τῆς ἐκ ἀπῆρας Δαβὶθ, λαφῶν ἡ αὐτῆς, τῆς ἁγίας, τῆς πατρὸς, τῆς διδῶν τῆς γαλιλαίας. Ἐἴ καὶ αὐτὸ μετὰ τῆς κατελευσῶ τῆς γαλιλαίας τῆς κατὰ τὸν Θεόν, καὶ τῆς πῶς τῆς ἀγαθῶν τῆς Θεοῦ ἐνωσιν, τῆς ἁγίας πάντος ὁ δὲ τῆς δικαιοσύνης, καὶ τῆς τῆς ἁγίας τῆς ἁγίας τῆς ἁγίας τῆς ἁγίας, οὕτω γὰρ ἁγίας ἐστὶ πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. τῆτο τῆς προσφίτου πῶς προσφίτου ἁγίας ἁγίας, κατὰ πῶς τῆς Μετὰ τὸν Θεόν. αὐτὸ γὰρ ἀδελφῶν τῆς φύσεως ἀδελφῶν, καὶ οὐχ ὁ πάντος διωκτικῶν Θεοῦ λόγος. Ἐἴ καὶ κατὰ βροχῶν ὁ μακίμος ἐφῆ Γ' αὐλός. Οὐ γὰρ ἐγγύς τῆς προσφίτου καὶ διωκτικῶν συμπαροῦσαι ταῖς ἀδελφῶν ἁγίας. πεπελαμένον τῆς πῶς, καὶ κατὰ ὁμοίότητα καὶ ἀμύπητος.

Hæc tota fere verbatim in v. Synodo legitur collat. 6. contendunt vero Theodoretus & Cyrillus hoc in loco magna vi argumentorum, sed majore studio partium: agitur enim, quod non semel monui, causa Prochi, quem invisum Theodoretus, utpote Nestorii aduersarium nobilem; eorum Cyrillus, velut ducem pugnantium pro fide Constantinopoli, habebat. Cyrillo

Exsuffimantes esse putam assumptionem

Hi vero a rectis dogmatibus abhorrentes, & adversus sacras literas durum sensum, insolentemque opponentes; ad id tantummodo, quod ipsis bene habere videtur, inspiciunt, & hominem assumptum a Deo Verbo commemorant, juxta illud fortasse quod ab vno Prophetarum dictum est: *Propheta non eram, nec filius Propheta; sed pastor eram vellicans sycoras, & assumpsit me Deus ex ovibus*; aut forte, sicut ait beatus David: *Assumens mansuetos Dominus; secundum spiritum scilicet & familiaritatem spiritalem, quam voluntate, & gratia, & sanctificatione, nos etiam habemus ipsi: adhaerentes enim Domino, unus spiritus sumus*, juxta quod scriptum est. Id autem nequaquam significat, Deum hominem fuisse factum; neque eum similiter ac nos, participasse carni & sanguini, sed magis assumpsisse hominem, non alio pacto, quam quo dicitur, & Apostolos, & Prophetas, & omnes alios sanctos assumpsisse.

Amos 7. v. 14.

Psal. 146. v. 6.

1. Cor. 6. v. 17.

Urget locum Apostoli, de Filio Dei qui se ex divite pauperem fecit.

1. Cor. 8. v. 9.

Decipitne divinus Paulus sanctificatos per fidem, evidentissime de vni-genito dicens, quod cum dives esset, pauper est factus? Absit: nunquam enim mentietur veritatis maximus praedicator. Sed quisnam sit dives, & quomodo pauper sit factus, nunc quoque diligentius perferutemur. Etenim si, ut illi dicere & sentire confidunt, homo est assumptus a Deo; quomodo is qui assumptus est a Deo, factus est pauper, cum sublimioribus naturae suae dignitatibus illustratus sit? glorificatus est enim. At si id verum non est, reprehendetur ab ipsis assumptio, quippe quae ad inferiorem, & ingloriosiore deiecerit humanitatis modum. Verum ita sentire ineptum est. Ergo non is, qui assumptus est, pauper est factus; superest igitur, ut dicamus, Deum Verbum, cum esset dives, ad nostram pauperiem devenisse.

Verum quomodo pauper est factus? Age, ut necessarium est, attendamus: inconvertibilis quidem est procul dubio per naturam, nec sua derelicta, in naturam transit carnis; permansit enim id quod erat, id est, Deus. Ubi igitur humilitatem videbimus paupertatis? In eone, quod vnum similem nostri Deus assumpsit, sicut dicere ausi sunt impietatis Nestorii parasiti? Et quis fiat ipsi paupertatis & exinanitatis modus? In eone tantum, quod forte voluerit aliquem nostri similem hominem honorare? At

Οι δὲ τὸ οὐτως ὀρθῶν διανοοῦντες, δογματῶν, καὶ τοῖς ἱεροῖς γραμμασι σκληροῖν, καὶ ἀγνώστον ἀντιμαρτυροῦντες τὸ νοῦν, πρὸς μόνον ἑραστοῦ τὸ αὐτοῖς εἶχον δοκοῦν. Ἀποστολὴν δὲ ἀντιμαρτυροῦντες τὸ Θεοῦ λόγου φασί· καὶ ἐκείνο πρὸς τὸ εἶναι τὸν ἄγιον πνεῦμα τὸν ἑρμηνεύον. Οὐκ ἔμελλε πνεῦμα τὸν ἑρμηνεύον, ἀλλ' ἀπόδος ἡμῖν κριτικὰν συλλογισμὰν, καὶ ἀντιμαρτυροῦντες με κείνος ἐκ τῶν παροχῶν ἢ κατὰ φωνὴν ὁ μακαρίου Δαβὶδ. Ἀναλαμβάνων πρὸς τὸ κείνος, κατὰ τὸν ἄγιον πνεῦμα, & οἰκειότητα πρὸς πνευματικῶν, πρὸς ὅς ἐστιν ἡλικία, καὶ χάριτι, καὶ ἀγαθῶν, κατὰ καὶ ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ ἀδελφῶν τῶν κείνων, ἐν πνεύματι ἑσθλῶν, κατὰ τὸν ἑρμηνεύον. ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἑρμηνεύον τὸν ἑρμηνεύον Θεόν, οὐτε μὲν πνεῦμα τὸν πνεῦμα ἡμῶν μεταστῆναι ἀμαρτίας, & ἑρμηνεύον οἰκειώσασθαι τὸν ἑρμηνεύον, καὶ οὐ κατὰ ἑτέρον ἔσπον, ἢ κατὰ τὸν ἑρμηνεύον καὶ ἑρμηνεύον, καὶ ἀποστόλους, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀποστόλοις ἀγίοις.

Αὐτὸν δὲ θεοπάσιος Παῦλος πεφηνάκει τοῖς ἡγιασμένοις ἀπὸ τῆς πίστεως, ἐσαρκώσασθαι λέγων πρὸς τὸν μονοθεῖον, ὅτι πολλοῖσι ὡς ἐπιώχουσι δι' ἡμᾶς; καὶ ἡμῶν ἀδελφῶν γὰρ πνευματικῶν τὸ ἀληθινῶς ὁ κήρυξ. ἀλλὰ γὰρ τίς ὁ πλουσίος ἐστίν, & τίνα ἔσπον ἐπιώχουσι, βασιμίζω καὶ νῦν ὁ λόγος ἡμῶν. Εἰ μὲν γὰρ, κατὰ καὶ φωνῆν, καὶ λέγει αὐτοῖς πεφηνάκει, ἀποστολὴν δὲ ἀντιμαρτυροῦντες τὸ Θεοῦ, πῶς ἐπιώχουσι ὁ ἀδελφῶν, καὶ τοῖς ἑρμηνεύον. Φύσιν ἀδελφῶν ἐκκλησιαστικῶν δὲ δὲδῶκα γὰρ, ἢ εἰ μὴ τὸν ἑρμηνεύον ἀληθῶς, ἀδελφῶν πρὸς ἀντιμαρτυροῦντες ἢ ἀδελφῶν, ὡς ἐκκλησιαστικῶν πρὸς τὸν κείνον, καὶ πρὸς γὰρ τὸ δυσκλεέτερον ἀποστολικῶν μὲν, ἀλλ' οὕτω φωνῆν ἀπῆλθε. Ἐκείνῳ ἐπιώχουσι ὁ ἀδελφῶν, λείπεται εἶναι εἰπεῖν, ὅτι γέροντες ἐπιώχουσι τῷ κατὰ ἡμᾶς ὁ πλουσίος, ὡς Θεός.

Εἶτα πῶς ἐπιώχουσι; Φέρε δὲ φέρε, κατὰ ἑρμηνεύον ἀδελφῶν. ἀδελφῶν μὲν γὰρ κατὰ φύσιν ἐστὶν ὁμογενεῖας. οὐ μεταστῆναι εἰς φύσιν ἑρμηνεύον, πρὸς ἑρμηνεύον, μετέστηκε γὰρ ὁ πρὸς τὸν, τὸν ἑρμηνεύον, Θεός. ποῦ εἰσαγεῖται ὁμογενεῖας τῆς πνευματικῆς ὁ ἑρμηνεύον; ἀρ' ἐστὶν τὰ ἡμῶν κατὰ ἡμᾶς ἀδελφῶν, κατὰ φωνῆν τεταμῆκασιν οἱ τῆς δυναστείας τῆς Νεστορίου πρὸς αὐτοῖς; καὶ πῶς ἀντιμαρτυροῦντες ἀπῆλθε, καὶ κενώσασθαι ἑρμηνεύον; ὡς ἐν γὰρ δὴ μόνῳ τῷ ἑρμηνεύον τυχόν ἡμῶν κατὰ ἡμᾶς ἀποστολικῶν ἀδικεῖται

Arguit Cyril-
lus contra-
dictionis
Theodore-
t/m, & con-
fessionis cum
Nestorio.

Sed nescio quomodo hi, qui Chri-
stum se vnum dicere simulant, & Fi-
lium, & Dominum, eundemque Deum
simul & hominem, dicunt, non Dei
Verbum nuncupatum fuisse pontificem,
& apostolum confessionis nostræ, tunc
cum factus est homo; sed aut alium,
nescio quem, seorsus hominem ipsum
per se, qui erat ex femine David, in id
vocatam esse affirmant: forsitan me-
tuentes, ne si recta sentiant, ab impie-
tate videantur Nestorii defecisse. Ait
enim hoc modo ille: *Hic, qui fidelis ad*

Serm. 6. qui
tertius in Pro-
cium

*Deum pontifex factus est; factus est enim,
& non semper fuerat; hic, qui paulatim
in pontificis profecit, heretice dignitatem.*
Deinde, ut ipse existimat, suarum vo-
cum cupiens veritatem confirmare, di-
cit: *De quo & Lucas in Evangelii clamabat:
JESUS autem proficiebat etate, & sapientia,
& gratia. Et rursus: sed cum sit nobis hic
solus pontifex condolens, & cognatus, &
certus, ab ipsius natura non seducamini:
ipse enim nobis ex promissa benedictione,
& femine Abraham missus est, pro se ipso, &
suo genere corporis victimam secum addu-
cens.*

Collatio
Theodoretii
cum Nestorio.

At dementia illius optimus æmulator,
vir bonus Theodoretus, non erubescit
dicens: *Humanam naturam assumpsit, &
eam super communes pontifices ordinavit,
sicut & Paulus dicit: Omnis enim pontifex
ex hominibus assumptus pro hominibus
constituitur in his, que sunt ad Deum,
qui condolare possit his, qui ignorant &
errant, quoniam & ipse circumdatus est
infirmis; & propierea debet, quem-
admodum pro populo, ita etiam pro se-
metipso offerre pro peccatis.* Nonne ho-
minem nobis communem Emmanuel,
quantum ad ipsum pertinet, effecit?
Nonne supramemoratis hæc quoque
sunt germanæ sententiæ, eandem
blasphemiam parturientes? Quid ais?
Metuis sacerdotii modum in Christo
omnium salvatore; nec conveniens
videtur esse Deo Verbo humano mo-
re ministrare, propter dispensationem?
Detege tuum vultum, persona depo-
sita, & palam denega Dei Verbi incar-
nationem, propter quam & ponti-
fex nominatus est, Immolantemne
cum conspicias, tanquam alii & ma-
jori Deo, Patri? Contemplatusne es sa-
crificia offerentem, exemplo eorum,
qui ab hominibus assumpti sunt, quique
condolere possunt ignorantibus & er-
rantibus, ideo quod & ipsi sint in infirmi-
tibus nostris? An non considerasti, quod
fidem omnium, sive fidei confessionem,

ΑΜ' ΟΥΚ ΟΙΣΤ' ΟΥΤΩΣ ΟΙ ΧΕΙΡΟΝ ΕΝΑ ΛΕΓΕΙΝ
ΥΠΟΚΡΙΤΑΙΟΙ, & ΥΨΙΝ, & ΚΥΒΕΙΟΝ, Τ' ΑΥΤΩΝ ΘΕΟΝ,
& ΑΥΘΕΣΤΟΝ, ΟΥ Τ' ΟΥΚ ΘΕΟΨ ΦΩΨΤΑ ΛΟΓΩΝ ΖΗ-
ΜΑΤΙΣΤΑ ΦΑΨΙΝ ΔΡΑΧΕΡΕΑ, & ΔΩΤΕΡΟΛΟΙ Τ' ΕΜ-
ΛΟΓΙΑΣ ΗΜΨ, ΟΤΕ ΖΩΨΙΕΝ ΑΥΘΕΣΤΟΣ. ΔΗΛ' ΟΨ
ΕΤΕΡΩΝ ΨΝΑ Χ' ΜΟΤΑΣ ΑΥΘΕΣΤΟΝ Τ' ΟΥ ΑΠΕΡΜΑΤΟΣ
ΔΑΔΙΔΗ ΚΕΚΛΗΘΑΣΙ ΡΑΘΨ ΤΨΝ ΔΙΨΧΕΛΕΨΤΑΨ.
ΔΕΔΨΤΕΣ ΤΑΧΑ ΠΟΥ, ΜΗ ΤΨΣ ΝΕΨΤΟΡΙΟΥ ΚΑΚΟΔΟ-
ΞΨΑΣ ΟΛΨΓΑΡΗΣΤΑΤΕΣ, ΟΡΨΤΑ ΦΕΨΘΩΨΨΤΕΣ ΑΛΨ-
ΣΧΩΨΤΟ. ΕΨΗ ΖΨ ΟΥΤΩΣ ΟΥΚ ΨΝΟΨ. ΟΥΤΨΣ ΟΨ ΤΨΨ ΤΑΨ
ΘΕΨΨ ΠΑΠΟΨΗΜΨΨΨ ΔΡΑΧΕΡΑΨ. ΕΨΨΜΕΤ ΖΨ ΟΥΤΨ,
ΟΨΝ ΑΨΔΨΨΑΣ ΡΑΘΨΨ ΟΨΤ' ΟΨ ΜΙΚΡΨΝ ΕΨΨ ΔΡΑ-
ΧΕΡΕΨΣ, ΑΨΡΕΨΚΑ, ΡΑΘΨΨΨΨΑΣ ΑΨΨΨΨΨ. ΕΨΨΨ,
ΚΑΨΤΑΨΨ ΟΨΨ), ΒΕΒΑΨΑΨ ΕΨΨ ΔΨΨΨΑΣ ΤΑΨ ΕΑΨΨ
ΦΩΨΑΣ, ΟΨΨΨΨΨ, ΚΨΨΨΨΨ. ΠΕΨΨ ΟΨ ΕΨΨΑΨΨΨ ΟΨ
ΨΨΨ ΔΨΨΨΨΨΨΨ ΨΨΨΨ. ΨΨΨΨ Ψ ΨΨΨΨΨΨ ΨΨΨΨ
ΨΨΨΨ, & ΨΨΨΨ, & ΨΨΨΨ. ΕΨΨ ΨΨΨ. ΟΨΨΨ ΨΨΨ
ΨΨΨΨ ΨΨΨ ΔΡΑΧΕΡΕΨΣ ΣΥΜΨΑΨΨΨ, & ΨΨΨΨΨ,
& ΒΕΒΑΨΑΨ, ΤΨΣ ΕΨΨ ΑΥΤΨΝ ΜΗ ΡΑΨΨΨΨΨΨΨ
ΨΨΨΨΨ. ΑΥΤΨΣ ΖΨ ΗΜΨΝ Τ' ΕΨΨΨΨΨΨΨ ΔΨΨΨΨΨ
ΟΨ ΑΠΕΡΜΑΤΟΣ ΑΒΡΑΨΑΜ ΑΨΨΕΨΑΨΨ, ΟΨ ΨΑΨΨ
ΕΑΨΨ, & ΤΨ ΨΨΨΨ Τ' Ψ ΨΨΨΨΨ ΨΨΨΨ ΨΨΨΨΨΨΨ.

Ο Ψ Τ' ΟΨΨΨ ΒΕΒΕΛΨΕΨΑΣ ΔΡΨΨΨ ΜΨΜΨΨΨ, Ο
ΖΨΨΨ ΟΨΤΨΨ ΟΨΟΔΑΨΨΨ, ΟΨΝ ΕΨΨΨΨΨ ΛΕΨΨΨ,
ΟΨΨ ΑΥΘΕΨΨΨΨΑΣ ΨΨΨΨ ΨΨΨΨ, ΕΨΨΨΨ ΨΨΨΨ
ΨΨΨ ΨΨΨΨ ΔΡΑΧΕΡΑΨ ΚΑΨΤΕΨΨΨ, ΚΑΨΤΑΨ & ΠΑΨ-
ΛΨΨ ΨΨΨ. ΠΑΨ ΖΨ ΔΡΑΧΕΡΑΨ ΕΨΨ ΑΥΘΕΨΨΨΨ
ΛΑΜΒΑΨΨΨΨ, ΨΑΨ ΑΥΘΕΨΨΨΨ ΚΑΨΨΨΨ ΤΑΨ
ΡΑΘΨ Τ' ΘΕΟΨ, ΜΕΨΨΨΨΨΨΨ ΔΨΨΨΨΨ ΨΨΨ Α-
ΨΨΨΨ, & ΔΨΨΨΨΨΨΨ ΨΨΨ ΨΨΨΨΨΨΨ
ΑΨΔΕΨΨΨ. & ΔΨΨ ΑΥΤΨΨ ΟΨΨΨΨΨ ΟΨ ΨΑΨΨ ΨΨΨΨ,
ΟΨΨΨ ΨΨ ΕΑΨΨΨ ΨΨΨΨΨΨΨ ΨΨΨ ΑΨΨΨΨΨ. ΑΨΨ
ΟΨΝ ΑΥΘΕΨΨΨΨ ΨΨΨ ΚΟΨΨΨ, ΤΨ ΖΨ ΨΨΝ ΕΨΨ ΤΨ ΑΥΤΨ
ΔΟΚΟΥΨ, ΔΨΨΨΨΨΨΨ Τ' ΕΨΜΜΑΨΨΨΨ; ΟΨΝ Α-
ΔΕΛΨΑ ΤΨΨ ΔΡΨΨΨ ΨΨΨ ΑΨΨΨΨΨΨΨ ΤΑ ΨΕΨ-
ΨΨΨΨ, & Ψ ΨΨΨ ΑΨΨΨΨΨ ΔΨΨΨΨΨΨΨ; ΔΕ-
ΔΨΨ, ΕΨΨΨ ΜΟΨ, ΤΨΣ ΨΕΡΨΨΨΨΨ Τ' ΕΨΨΨ ΤΨ
ΨΨΨΨ ΨΨΨ ΨΨΨΨ ΨΨΨ ΨΨΨ; ΔΨΑΨ-
ΜΟΨΝ ΕΨΨ) ΨΨΨ ΤΑΨ ΘΕΨΨ ΛΟΓΨ ΤΨ ΨΕΨΨΨΨΨ ΑΥ-
ΔΕΨΨΨΨΑΣ ΔΨΨ Τ' ΟΨΚΟΨΟΜΨΨΨ; ΟΨΨΨΨ ΑΨΨΨ
ΤΨ ΡΑΘΨΨΨΨΨΨΨ, ΔΡΨΨΨ ΜΗ ΨΨΨΨΨΨΨΨ Τ'
ΛΟΓΨΝ Τ' ΕΨΝ ΑΥΘΕΨΨΨΨΨ, ΔΨ ΨΨ ΑΨΨΨΨΨ ΔΡΑ-
ΧΕΡΑΨ. ΔΕΨΑ ΨΨΨΨ ΨΨΨΨΨ, ΟΨ ΕΤΕΡΨ ΘΕΨΨ ΨΨ
ΡΑΘΨΨΨΨΨ ΨΨΨ, ΤΑΨ ΠΑΤΕΨ; ΒΟΥΨΨΨΨΨ ΤΕ-
ΨΨΨΨ ΚΑΤ' ΟΨΚΕΨΨΨΨ ΨΨΨ ΑΥΘΕΨΨΨΨ ΨΨΨΨΨΨΨ,
ΜΕΨΨΨΨΨΨΨ ΤΕ ΔΨΨΨΨΨΨΨ ΨΨΨ ΑΨΨΨΨΨ,
& ΠΛΑΨΨΨΨΨΨΨ, ΔΨΨ ΤΨ ΕΨΨ ΚΑΨ ΑΨΨΨΨ ΟΨ ΤΨΣ
ΚΑΨΨ ΨΨΨ ΑΨΔΕΨΨΨΨΨ; ΟΨ ΨΨΨΨΨ, ΟΨ Τ' ΡΑΨΨ
ΨΨΨΨΨ ΨΨΨ, ΨΨΨΨ ΤΨΣ ΨΨΨΨΨ Τ' ΟΨΨΨΨΨΨΨ.

stantes: conjunctionem namque credunt
γενεῶν, & extinctam factam, quam
nos etiam habuimus, cum participes divi-
næ ipsius naturæ facti sumus per spiritum.
Non adhaerendum igitur illorum vanita-
tibus, sed rectæ & inculpabili fidei, &
evangelicis, & apostolicis functionibus.

συνάφειαν δὲ ποδοῖ, ἢ ἕλωθεν τε, ἢ ρητικῶν,
ὡς ἔμελλεν ἐρηκασθῆναι, κοινῶν τῆς οἰας αὐτῶν
φύσεως ἀναδεδιχημένοι διὰ τὸ πῶμα. οὐ
παρασκευάσαντες τῶν ἐκείνων βαπτισμο-
μοῖς· ἀλλὰ τῆ ὀρθῆς τε, ἢ ἀποστολικῆς πίστεως, ἢ
τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως, ἢ ἀποστολικῆς διακονίας.

Anathematismus undecimus.

Ἀναθεματισμοὶ ια΄.

Si quis non confiteatur, carnem
Domini vivificam esse, & ipsius Dei
Verbi propriam, sed ut alterius cufuf-
pnam, conjuncti quidem ipsi per digni-
tatem, sive per solam inhabitationem;
ac non magis vivificam, ut ante dixi, eo
quod sit propria Verbi, quod omnia
potens est vivificare; anathema sit.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογῆ τὴν τῷ κυρίῳ σάρκα
ζωοποιὴν εἶναι, ἢ ἰδίαν αὐτῷ τῷ ἐκ Θεοῦ πα-
τρὸς λόγῳ, ἀλλ' ὡς ἐτέρου πρὸς αὐτῶν, συ-
νημῶν μὲν αὐτῷ καὶ τῷ ἀλίαν, ἢ ἴσῳ ὡς
μῶν ἡμεῶν εὐνοῖαν ἐρηκῆσθε. ἢ οὐχὶ δὴ
μᾶλλον ζωοποιὸν, ὡς ἐφημεν, εἶπὲν γέγονεν
ἰδίαν τῷ λόγῳ, τῷ τῷ πῶμα ζωοποιῶν ἰσότητος·
ἀνάθεμα ἔστω.

Reprehensio hereticæ.

Οἰοδωρητῶν ἀνάθεμα.

Accusat Cyril-
lum, quod ob-
scuris verbis
sententiam
hereticam ab-
scondat.

QUANTUM apparet, obscuritati
studer, ut impietatem suam occultet, qui
eadem cum hereticis sentit; sed nihil
veritate validius, quæ radiis suis men-
daciæ potest caliginem revelare. Ea illu-
minati manifestam ejus fidem ἐπεσθῆσον
faciamus. Primum quidem, nusquam
carnis rationabilis meminit, nec homi-
nem perfectum, qui est assumptus, con-
fessus est; sed ubique carnem dicit,
Apollinaris sequens dogmata. Deinde,
commixtionis opinionem, aliis eam vo-
cibus proferens, aspergit sermonibus.
hinc enim aperte inanimam dicit do-
mini carnem, cum ait: Si quis confitea-
tur Domini carnem non esse propriam ipsius
Dei Verbi, sed ut alterius præter ipsam,
anathema sit. Unde apparet cum non
confiteri Deum Verbum animam as-
sumpsisse, sed carnem tantummodo; ip-
sum autem esse carni pro anima: nos
vero vivificam dicimus, animatam, &
rationabilem Domini carnem, propter
adunatam ipsi vivificam deitatem.

Εοικεν, ὡς οἶμαι, τῷ ἀσφαλείῳ φρονήσει, ἵνα
ταῦτα ἢ κακοδοξίας συγκαλυψῆται, καὶ τῶν τῶν αὐ-
τῶν τῶν αἰρετικῶν δογματικῶν· ἀλλ' ὅτι τῆς
ἀληθείας διωκῶντες, ἢ ἵσῳ οἰκείας ἀκρίβειας
γινώσκοντες τὸ ψεύδος. ταῦτα φησὶ
μῶν δὴ ἀλλῶν αὐτῶν ἐπεσθῆσον καταστήσαντες
πίστιν. παρασκευάσαντες τὸν οὐδαμῶς θεὸς νοεῖν
ἐμνημόνευσεν, οὐτε ἀποδοῦναι τῷ ἀνα-
ληφθέντι ἀμολόγησεν, ἀλλὰ πᾶσι τῶν ἑκεί-
νων λέγει, τῶν Ἀπολλινარიῶν δογμασι συνακολου-
θῶν. ἐπέσει τὴν τῆς κηρύξεως ἐννοίαν, ἐπέσει
ἐμπεδῶν ὀνόμασι, καὶ ἀσφαλείῳ τῶν λόγων. ἐ-
πειδὴ γὰρ θεοῦ, ἀψυχοῦ τὴν τῷ κυρίῳ σάρκα
φύσιν· Εἴ τις γὰρ, φησὶ, τὴν τῷ κυρίῳ σάρκα,
μὴ ἰδίαν αὐτῷ τῷ ἐκ Θεοῦ πατρὸς λόγῳ, ἀλλ'
ὡς ἐτέρου πρὸς αὐτῶν λέγει, ἀνάθεμα ἔστω. ὅτι
ὡν εὐδελῶν, οὐχ ὁμολογῆ ψυχῆ ἀληφθέντι τῷ
Θεῷ λόγῳ, ἀλλὰ σάρκα μόνον· αὐτῶν δ' εἶναι
ἀπὸ ψυχῆς τῆς ἐκείνης ἢ ζωοποιὸν εἶναι φανερὸν
ἢ ἐμνημόνευσεν, ἢ λογικῶν τῷ κυρίῳ σάρκα, διὰ
τὸ ἰσότητος αὐτῷ ζωοποιὸν ἵσότητος.

Et præferim
errorem Apol-
linarii.

Calumniatur
Cyrillo, quasi
invitus duas
in Christo na-
turas agnos-
cat.

Confiteatur autem ipse quoque, licet
invitus, differentiam naturarum, car-
nem nominans & Deum Verbum, &
propriam ipsius dicens fuisse carnem:
igitur non Deus Verbum in carnis na-
turam convertum est; sed propriam habet
carnem, assumptam scilicet natu-
ram, & vivificam eam adunatione effe-
cit.

Ὁμολογῆ δ' αὐτῶν ἄκων τῶν δύο φύσεων ὅτι
διὰ φωνῆς, σάρκα λέγοντες, ἢ Θεὸν λόγον, ἢ ἰδίαν
αὐτῶν παρασκευάσαντες τὴν σάρκα· οὐκοῦν οὐχ ὁ
Θεὸς λόγος εἶς θεὸς ἐξάπλη φύσιν· ἀλλ' ἰδίαν
ἔχει σάρκα, τὴν ἀληφθέντι φύσιν, ἢ ζωο-
ποιὸν αὐτῷ τῷ ἐνώσει πεποίηκεν.

Responsio orthodoxi.

Ἀπολογία Κυρίλλου.

Cyrillus op-
onit Theo-
doretum, quod

Qui a rectis & veris cogitationibus per
imperitiam delapsi sunt, pene etiam di-

Οἱ τῶν ἐκείνων ὀρθόδοξοι, καὶ ἀληθῆς ἐνοίας
ὅτι ἀμαρτίας ἀπολοθῆσθαι, καὶ μισοῦντες λέ-

habenti animam rationabilem. Inconfusa autem, & absque conversione omnino est adunatio: inconvertibile est enim Dei Verbum, & ita credimus.

μηδὲ ἐχρῆσθαι τὴν ἰσότητα. ἀσύγχυτος δὲ, καὶ ἁπλοῦς ἡ ἀλήθεια πνεύματος ἢ ἔνωσις ἀναλλοίωτος γὰρ ὁ τῷ Θεῷ λόγος, καὶ οὐτὴν πιστεύομεν.

Anathematismus duodecimus.

Si quis non confiteatur, quod Dei Verbum passum sit carne, & crucifixum carne, & mortem gustavit carne, & factum primogenitum ex mortuis, eo quod, ut Deus, det vitam, & sit vivificum; anathema sit.

Αναθεματισμός 12.

Εἴ τις οὐχ ὁμολογῆ, τὸ τῷ Θεῷ λόγῳ παθόντα ἄρχει, καὶ ἐσταυρωμένον ἄρχει, καὶ θανάτου γαστρίων ἄρχει, γεγονότα τε ἀποστόλων ἐκ τῆς νεκρῶν, καὶ τὸ ζῶν ἔστι, καὶ ζωοποιός, ὡς Θεός· ἀνάθεμα ἔστω.

Reprehensio haeretici.

Passiones naturae passibilis propriae sunt; impassibilis, passionibus superior est; passiva est igitur servi forma, adhaerente ipsi scilicet etiam Dei forma, & permittente quidem pati, propter salutem, quae ex passionibus fuerat eventura; suas vero passiones, propter adunationem, dicente: ergo non Deus passus est, sed homo, qui ex nobis a Deo assumptus est. Propterea & beatus Isaias ante praenuntians, clamat: Homo in plaga, & sciens ferre infirmitatem. Et ipse Dominus Christus ad Judaeos dicebat: Quid me queritis occidere hominem, qui veritatem vobis locutus sum. Occiditur vero non ipsa vita, sed qui mortalem habet naturam. Et id alibi docens Dominus ad Judaeos dixit: Solvite templum istud, & in triduo reaedificabo ipsum. Ergo solutus quidem est, qui est ex David; resuscitavit vero solum, vniigenitum Deus Verbum, quod ex Patre impassibiliter ante saecula natum est.

Reprehendit dictum Cyrilli, quod Verbum passum sit carne. Isai. 53. v. 3. Iohn. 8. v. 40.

Θεοδαρίτου ἀνάθεμα.

Τὰ πάθη τῷ πατρὶ τῷ ἴσῳ· ὁ γὰρ ἀπαθὴς παθῶν ἔστιν ὑψηλότερος. ἐπάθη ἴσῳ ἢ τῷ δουλικῇ μορφῇ, σιωπῆς αὐτῇ διλογίῃ τῷ Θεῷ μορφῆς, καὶ συγχωρήσεως παθῆναι, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς παθῶν ἀκλόνητον ἑστηκέναι· οἰκειομένης δὲ ἀλλοτρίῃ ἔνωσιν τὰ πάθηματα. Ἐκκοῦ οὐχ ὁ Χριστὸς παθῶν, ἀλλ' ὁ ἐξ ἡμῶν ἴσῳ τῷ Θεῷ ληφθεὶς ἀνθρώπος. διὸ ὁ κακῆτος Ησαίας ἀποστόλων βοᾷ· Ἀνθρώπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ ἔδωκε Φίρην μαλακίαν. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ διαπύτης Χριστὸς ὡς τοῖς Ἰουδαίοις ἔλεγε· Τί με ζητεῖτε ἀποκτείνειν ἀνθρώπον, ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λέγει; ἀποκτείνετε δὲ τὸν σῶμα αὐτῆς ἢ τὴν ζωὴν, ἀλλ' ὁ θεὸς τῶν ἔστων τῶν φῶσιν. καὶ τῶν διδασκῶν ἐτέρωθεν ὁ κύριος, ὡς τοῖς Ἰουδαίοις ἔφη· Λύσατε τὸ ἴαον τῶντων, καὶ ὦν τεισὶν ἡμέραις ἐγὼ ἀῶθι. Ἐκκοῦ ἐλύθη μὲν ὁ ἐκ τῶν Δαβὶδ· ἀνέστη δὲ τῶντων λυθέντα ὁ ἐκ πατρὸς ἀπαθῶς ἡμῶν τῶντων τῶντων, μονογενὴς τῷ Θεῷ λόγος.

Responsio orthodoxi.

Est quidem impassibilis procul dubio Verbi natura, & id nulli est hominum, ut opinor, incertum. Neque enim ad tam insanam dementia quicquam delabatur, ut illam arcanam & passionibus superiorem naturam dicat nostris infirmitatibus teneri. Sed quoniam passio mundo futura erat salutaria; erat autem impossibile, ut in sua natura Verbum Deus aliquid pateretur; dispensationem subit sapienter: proprium enim corpus fecit, quod poterat pati, ut corpore patiente, ipse passus fuisset dicatur, licet ipse per suam naturam impassibilis permanisset.

Et quomodo carne passum dicatur.

Verum quoniam carne passus est volens, propterea omnium salvator, & est, & nominatur. Ut enim Paulus

Απολογία Κυρίλλου.

Ἐστὶ μὲν ἀπαθὴς καὶ ὁμοιογενὴς ἢ τῷ Θεῷ λόγῳ φύσις, καὶ τῶντων οἰμοῖ, ἔστιν ἑστῆν τῶντων ἀσυμφωνίας. οὐδὲν ἂν εἰς τῶντων φρονεολογίας κατ'ἰκοτό τις, ὡς τῷ ἀσπίρητον, καὶ ἁποφύα, καὶ τῷ διωκασθῆναι παθῆναι ἐπίκεινα φύσιν, ἀσθενείας τῶντων καὶ ἡμᾶς ἐπιγῆσθαι λέγειν. Ἐπὶ δὲ ἡμῶν τῶντων κόσμῳ ἑστηκέναι, καὶ πάλιν ἀμνημονοῦν τῶντων εἰς ἰδίαν φύσιν τῷ ἐκ Θεοῦ φῶντα λόγῳ, μέτεσιν ἐντόχῳ τῶντων οἰκονομίας τῷ χεῖμα. ἰδίῳ ἐποικήσασα σῶμα, τῷ παθῆναι διωκόμενον, ἵνα τῷ παθῆναι πεφυκότι λέγῃται παθῆναι, καὶ τῷ μεμνημένῳ ἀπαθῆς κατ' ἰδίαν φύσιν ἀῶθι.

Ἐπειδὴ δὲ ἄρχει πέποιθεν ἑκῶν, τῶντων τοῖς τῶντων ὄλων ἄρχει ἔστι τε, καὶ ὀνομαζέσθαι. ὡς γὰρ ὁ Παῦλος

